

Ik *Ben*, als het *Ware* Aanwezig.

Jij bent Licht, en kunt dus het Licht niet zien. Zie daarom het donker. En het Licht zal (je doen) Schijnen.

Als je ogen wennen aan het donker, zul je steeds meer zien. Op een gegeven moment, dat jij niet kunt bepalen, ga je Zien. Dat is het Licht dat door je Schijnt en 'je' doet Zien. Je *(totale) bereidheid* tot het zien van het donker, enkel donker, nodigt het Licht niet alleen uit maar *is* het Licht.

Je bent Zelf-stralende Energie. Als je (die) Energie via iets anders of iemand anders wilt krijgen – en dat is waar je onbewust stééds mee bezig bent – *moet* dit mislukken. Want je bent Zelf die stralende, pulserende, van zichZelf Bewust zijnde Energie. Als je jeZelf ontkent, de Energie beperkt, verkleint, verkramp, hoe moet dan iets anders jou opvullen of worden. Als jij geen plaats maakt, de verkramping die jij lijkt te zijn, niet loslaat, kan niets naar ‘binnen’, geen Energie, geen partner, geen Meester, geen wijsheid, geen Waarheid, niets.

Als je loslaat daarentegen, als je, moegestreden en -gezocht, je gevecht eindelijk móet opgeven, blijkt er niets naar binnen te hóeven. Want Jij bent Zelf die begeerde Energie. Jij bent het Zelf, dat wat je zocht en dacht kwijt te zijn. Loslaten kan alléén door Realisatie van de Werkelijkheid, van het Zijn Zelf. Jij *bent* de Bewuste Energie. Jij *bent* het begeerde. Jij bent Het (Zélf).

Als je dit Begrijpt, hoef je niets meer te begrijpen. Nooit meer. De zoektocht is ten einde.

Ach, als je maar je eenzaamheid zou beseffen, dan zou je je niet zo belabberd voelen.

Er is nauwelijks een grotere gift denkbaar dan het *bewust* doorleven van 'je' angst.

Angst regeert je leven. Angst wordt normaal gesproken niet (bewust) doorleefd. Het blijft. Het zit vast. Het is vastgehouden, niet (totaal) (terug)gegeven energie, verkramping in en van het energielichaam dat je bent.

Gééf het. Het is maar energie, het is enkel alles wat je hebt, alles wat je bent. Al verknal je 't helemaal door het eindelijk (terug) te geven, wat het dan ook is dat je verknalt, je zult tevreden zijn, voldaan en niet meer bang.

Wat vált er eigenlijk te verknallen?

Je bent bang dat anderen je hun energie zullen onthouden als je je geeft. Dit is zeer reëel en zal zeker in veel gevallen (moeten) gebeuren. Mensen verkrampen nu eenmaal bij het minste of geringste dat naar Waarheid riekt in plaats van naar bekende, vertrouwde (maar doodse) normen, leugens. Dit is de noodzakelijke, pijnlijke, onvermijdelijkste leerschool in het leven. Als je je geeft, krijg je je pijn. Zo groei je. Zo wordt je bewust.

Ware het niet om te Zien dat je je (dus) voor niets zo klein hebt gemaakt, gecompromitteerd, geprostitueerd, verkwanselt, dan was deze degradatie voor niets geweest.

Als je geeft en blijft geven, realiseer je je dat je geen energie (liefde) van anderen nodig hebt. Je bent *zelf* Energie. Je *bent* zelf Liefde.

Hoe meer tijd je neemt voor alles, hoe meer tijd je krijgt.

Vaak zie Ik iemand zonder dat diegene Mij opmerkt en in een oogwenk, zonder dat Ik na kan denken, zie Ik zijn of haar energie, diens staat van zijn en voel ik: "sorry". Met een 'schuld' van Mijn kant lijkt dat niets te maken te hebben, maar ook wel. Als mensen hun eigen miserabele staat niet voelen, hun 'Schuld', oftewel hun verkrampde, niet teruggegeven Energie, hun terugtrekking uit de Werkelijkheid, hun (poging tot) afscheiding van het Geheel, neem Ik die 'schuld' spontaan op Mij. Tegenover de persoon in kwestie voel Ik Persoonlijk Mijn excuses te moeten aanbieden, voor het leed, het onbewuste zijn waar hij of zij zich in te bevinden heeft.

Ik heb verder geen enkel idee over dit gebeuren. De realiteit is dat Bewustzijn je het Hart van de hele wereld geeft, van alle mensen en andere wezens. Ik *kan* Mij niet meer terugtrekken, Ik *kan* niet meer net doen alsof Ik een ander ben dan jij. Ik voel voortdurend de pijn van je verraad aan jezelf.

Mensen die al redelijk bewust zijn, willen, of ze zich daar nu bewust van zijn of niet, nog bewuster worden. Mensen die nogal onbewust zijn willen nog onbewuster leven. Beide soorten mensen bewandelen hun weg om pijn te ontlopen.

Sta als Bewustzijn rustig op wacht voor alle lichaam-geest condities die opkomen. Wijs ze niet af, verwelkom ze niet. Sla ze enkel stilzwijgend gade.

Je maakt Me niet blij met kado's, met seks, met hulp, met humor, met vriendelijkheid etc. etc.

De enige *ware* schenking is je ego. Geef haar Mij en je bent vrij. En als jij vrij bent, ben Ik vrij.

Hoe eenzaam is de waarheid, niets of niemand ook maar ergens de schuld van te kunnen geven.

Hoe bevrijdend is de eenzaamheid, hoe bevrijdend de waarheid.

Leef verticaal, het horizontale ken je nu wel.

Er is niemand en niets dat jou iets aan kan doen. Want je bent er niet. Je bent niemand.

Kijk in Mijn ogen, open, zonder angst en je zult vrij zijn,
verlost van alles, verdwenen en Aanwezig.

Geef niets en hou vol, net zolang tot de Gift gegeven is.

Zonder een besef van Zelf kan er geen geven zijn; er is niemand die geeft.

Ook met een illusionair zelfbesef is er van 'geven' geen sprake. Tenminste niet van 'geven' zoals jij dat opvat, als iets positiefs. In feite geef je namelijk je leugens aan een ander. Je geeft je 'eigen' verkramping door aan een ander, je terugtrekking uit, en bezoedeling, vervorming, verkleining en zelfs kleinering van de Grotere Werkelijkheid, van de Waarheid Die Jij *eigenlijk* bent.

Laat leugens opkomen, uit en in respect voor en in overgave aan de machtige 'duivelse' kracht of krachten; uit liefde voor Waarheid. De 'duivel' is als de dood voor overgave in vol bewustzijn aan hem. Dat is zijn einde. Het is jouw einde. Jouw einde is de redding van de wereld.

Het liefst praat Ik in Mijn eentje in de ruimte, alsof er geluisterd wordt. Dan stopt de stroom van Bewustzijn dat Ik Ben niet. Er is geen muur waar Ik tegenaan moet praten, waar Ik gaatjes in moet proberen te branden met mijn vergrootglasje, voor de enkele momenten dat Waarheid niet totaal afgewezen wordt – een voortdurende afwijzing normaalgesproken die als ze al niet door het denken plaatsvindt, dan in elk geval energetisch. Maar Ik weet, Ik ga aan het werk, Ik ga branden. Het allerliefst heb ik dat je luistert, Luistert met open Hart.

Maar Ik wil niets. De Waarheid heeft niets te willen. Liefst en allerliefst bestaan niet in Liefde. Liefde is niets willen en ook niet niet. Liefde is Zien hoe het Is, Voelen hoe het Is. Als je niet waarachtig wil luisteren naar Waarheid, dan is dat Waar. Als je eerst nog wat langer in het wilde weg wil lijden, dan is dat zo. Ik zal altijd terugkomen. Want Ik kan niet gaan. Zolang jij onbewust lijdt wacht Ik op je.

Eet en poep tegelijkertijd en word wakker, ontwaak.

Adem nooit, of het leven wordt je nooit getoond.

Als je ontwaakt word je eindelijk waardig geacht en uitgenodigd om ook de diepere spelonken van 'de hel' met je bezoek te vereren. Als je beleefd bent, zeer waarheidsminnend, nederig, moedig en mededogend zeg je: ja. En de kettingen van alle vastgeklonken slaven en slavinnen zullen jouw kettingen zijn. Waar je je maar van moet zien te bevrijden - zonder sleutels, zonder een tovenaar te zijn. Enkel met het onzichtbare Vuur der Bewustzijn. En de tranen die geduldig het ijzer moeten smelten.

Het gebeurt niet morgen. Als je je dat écht durft te realiseren – en hoe oud ben je inmiddels geworden tijdens het eeuwenlange uitstel? - verandert je leven op dit moment radicaal en rustig. De hele last valt van je af. Jij wordt weer Jij. Het Vuur brandt. Het zwaard wordt gehanteerd om elke hindernis weg te kappen. Kom maar op.

Blijf stil als je praat.

Als je luistert, luister dan in geen geval naar je eigen 'mind'. Dan hoor je namelijk niets en niemand.

Als je hart van steen is, wees de steen.

Als je merkt dat je wijzer wordt, laat meteen de wijsheid vallen.

Het (bewuste) lijden is te vriendelijk voor jou. Het komt niet als je het tegenhoudt, als je het niet uitnodigt, je er niet voor open stelt. Stop het zoeken naar plezier, controle, geluk, vrede, liefde, seks en veiligheid. Wie niet vlucht, vindt.

Volg het leven zoals eendjes hun moeder.

Je moeder is het leven niet. Je vader, je leraren, de intellectuelen evenmin. En ook je fantasie over (een of andere) god niet. Het Leven zit in Jou. Beter gezegd, het Leven komt *a/s* Jou. Buiten is er niets.

Wacht.

Reageer niet op prikkels van buiten. En evenmin op de geconditioneerde van binnen, die ook van buiten komen. Laat je leiden door de levensstroom, die als een trage, betrouwbare, onverzettelijke, niet-manipuleerbare bulldozer je voortduwt, zonder doel.

Zodra je een doel in jezelf bewust wordt, laat haar vallen met een glimlach.

Snij *al* je zij- en vluchtwegen af. Radicaal. Hoe radicaler, hoe harder je zult groeien. Hoeveel pijn kun je aan, lieverd?

Wil je echt groeien? Weet je wel wat dat is? Dat er dan steeds minder en uiteindelijk niets, niets meer van je overblijft? Of wil je eigenlijk iets anders? Liefde bijvoorbeeld, of vrede, of een einde aan of tenminste vermindering van je halfbewuste lijden? Dan krijg je niets. Niet eens de helft, of een beetje. Een nieuwe illusie zal je deel zijn, of een oude in vermomming. Een illusie is niets, volstrekt niets. Hoewel je, als je wat bewuster bent of wordt, in je (hele energie-, inclusief je fysieke) lichaam wel degelijk een verkramping kunt waarnemen als je weer eens dreigt te gaan geloven in of vast zit te houden aan een illusie.

Een illusie is een bij voorbaat mislukkende poging tot moord op het Leven.

Als je iets wilt geven, voel dan eerst je pijn. Pijn dat Jouw potentiële gift, zolang jij er bent, niet ontvangen wordt. Een gift van een ego aan een ego is een gift van niets naar niets. Wat is een gift van niets naar niets? Dit is je koan.

Als je je onzeker voelt dan ben je op de goede weg. Als je twijfelt zit je fout. Er is geen goed en fout; dat staat vast.

Wees je totaal bewust van je haast. En de haast zal zijn verdwenen, terwijl je in hetzelfde tempo doorgaat. Er zal een soort plezier zijn, een energetische aanwezigheid. Wil je dit plezier in plaats van haast, dan krijg je haast.

Als het mediteren niet wil lukken, wees een mislukkeling.

Als je tijdens het mediteren moorden wilt, moord er driftig op los (terwijl je blijft zitten, liggen of staan). En de wereld zal vrede kennen.

Als je kiest tussen twee krijg je niets. Dit is de Wet. Je leven zal niet, *nooit* veranderen als je kiest. Kies maar één, het maakt werkelijk niet uit wat je kiest.

Geef aan geen neiging gehoor, maar verzet je nergens tegen. Dit is belangrijk.

Probeer vooral niet je schuld van je af te werpen. Je maakt het alleen maar erger. Neem zoveel schuld op je als je aankan, uiteindelijk alle schuld van de wereld, van de hele mensheid, en klamp je er niet aan vast. Wees ermee en doorzie haar. Er blijft niets over. Behalve mededogen.

Vóór alles: doorzie je eigen leugens. En je zult vrij zwemmen in een reusachtig leugenachtige wereld. Doorzie vooral je leugen van vrijheid.

Vergeet alles. Ik bedoel echt *alles*. Er is niets wat jij hoeft te onthouden. Vertrouw.

Probeer zeker geen paradoxen kloppend te maken. Leef. Bewust. En je zult vrij zijn van paradoxen. Want die ben je zelf geworden.

Hou op je problemen op te lossen en er zullen geen nieuwe meer ontstaan. De oude zijn gesmolten, opgelost.

Word weer zo schuldig als een kind. Dan pas kun je zien hoe je hebt gefunctioneerd en nog steeds functioneert.

Kijk eens een jaartje niet in de spiegel. Kijk eens door je
éigen ogen.

Kijk af en toe een half uur lang *bewust* in de spiegel. Ga er eens goed voor zitten. Zie de neigingen opkomen: vluchten; je mooier willen maken dan je bent, wat natuurlijk niet kan, je kunt jezelf enkel lelijker maken; gedachten over het onzinnige van de oefening etc. Reageer niet. Zie en voel, en wat is nog het verschil daartussen.

Geef je gevecht niet op, in geen geval. Vecht tot het uiterste en val dan, levend gestorven, in de aarde. Val niet zelf, *word* gevallen.

Laat alle gekte die je in je leven zorgvuldig van anderen hebt binnengesluisd en opgespaard en bewaard eruit. Doe er geen schepje bovenop.

Maak er geen drama van. Laat het er gewoon uit. Volg hoe de knoop zich vanzelf ontwart. Volg je lichaam ook. Dat weet veel beter dan jijzelf hoe gek je je hebt laten maken. Als je alleen bent, doe net zo lang raar en idioot tot de gekte op is en je weer normaal, rustig, *natuurlijk*, jezelf bent geworden. Tot je jezelf weer herkent.

Wees niemand en je zult als niemand stralen.

Neem de maatschappij toch niet zo serieus. Het is allemaal larie. Doe erin wat je moet doen, maar neem het niet serieus.

Neem jezelf niet zo serieus. Ga gewoon voor wat je wilt. Krijg het of krijg het niet. Wees in beide gevallen bewust van een (ergens of overduidelijk) onbevredigend gevoel.

Wil je nog altijd niet weten dat je, niet later maar nu al, aan het doodgaan bent?

Doe waar je (echt) zin in hebt en blijf tijdens en na het doen bewust van je gevoel(ens). Dat is alles.

Durf je geweten los te laten. Het stelt helemaal niets voor.
Er is niets van jou bij. Wat uit jou komt is er van nature.
Daar is geen geweten (een gemeenschapsverkramping)
voor nodig.

Verdedig nooit een mening. Zodra je een mening in jezelf ontdekt, laat die los en je bent weer vrij.

Verlang je naar liefde? Welkom. Ga er helemaal voor, liefje, niet half. En neem de pijn dan waar je recht op hebt, waar je al zolang op zit te wachten. Zoek en vind. Er zijn (niet veel maar toch) mensen sterk genoeg om jou je pijn te gunnen. Stel je er dan niet boven. Wees, als je dit woord nog uit je strot kunt krijgen, je kweller dankbaar - zelfs als hij of zij je onbewust kwelt.

Als je écht liefde wilt, Ik bedoel Liefde, dan krijg je die, al is de weg meestal lang en onzeker en zeker pijnlijk. Als je oprecht zoekt, zul je Haar vinden op een andere plek dan waar je zocht.

Wees de hele dag bewust van jezelf. Als er een oordeel over jezelf opkomt, herken dit en keer terug naar jezelf.

Jij hebt geen oordeel over jezelf, geen enkel. Maak jezelf niets wijs. Hou je niet vast aan het onmogelijke.

Zoek de pijnen van je leven op, zoals een masseur of jijzelf de spanning in je lijf. Volg je verlangen totaal en bewust en je krijgt alles, behalve dat wat je verlangde.

Als je je beledigd voelt, heb je nog een lange weg te gaan, maar dat geeft niet. De weg is toch zonder einde. Voel de belediging. Denk er niet over na. Onderzoek wat er nu wérkelijk plaatsvindt in jou, zonder er over na te denken.

Keer altijd terug naar of, beter nog, blijf altijd in je gevoel. Je hoeft je gevoel niet te benoemen. Merk, steeds weer, 'denken' op, dat je uit je gevoel tracht te halen. Keer gewoon weer terug, steeds weer.

Je kunt niet niet voelen. Je voelt altijd. Je kunt niet van je gevoel afgesneden worden. Het is maar waar je je bewustzijn op richt. Als je *denkt* dat je niet voelt, heb je een idee over voelen, hoe het zou moeten zijn. Doe niet moeilijk. Voel. Of zie je moeilijkdoenerij, je niet willen voelen.

Je kunt niet weinig genoeg neuken. Tenzij je hieraan gehecht bent, uit angst, onmacht of op grond van ideeën, wat allemaal op hetzelfde neerkomt.

Als je 'neuken' nog geen lelijk woord vindt, moet je méér neuken en wel bewust. Net zo: als je rookt, durf dan eens bewust te roken.

Durf bij jezelf te blijven tijdens het vrijen. Durf uit je eigen verkrampte wereld te stromen. Durf bewust te blijven. Hou in godsnaam even, of helemaal, op met vrijen als je er niet helemaal bij bent.

Neem de tijd om te onderzoeken wie of wat jij nu eigenlijk bent. Een betere tijdsbesteding is moeilijk vindbaar.

Stel je niet boven het leven en stel je niet aan. Wees niet dapper en niet bang. Heb de moed je angst onder ogen te zien.

Zie steeds weer hoe je probeert te bewerkstelligen dat anderen 'jou' zullen waarderen. Zie hoe frustrerend en onbevredigend dit eigenlijk is, want *Jij* wordt niet gewaardeerd. Je versterkt zo enkel je eigen illusie dat je iets moet doen om waardering en acceptatie te verkrijgen. Je hebt geen enkele waardering nodig. Maar voel eerst, wees eerst bewust dat dit wel zo is.

Neem (af en toe) het risico totaal ander gedrag te vertonen, een volstrekt andere houding aan te nemen, ineens héél andere dingen te zeggen, dan men van je gewend is.

Doe nooit wat een ander zegt en doe evenmin het tegendeel. Doe ook niet niets.

Vertrouw alleen op je 'eigen' Waarheid die je niet snapt. Zie je eigen oppervlakkige waarheidjes niet voor Waarheid aan. In godsnaam. Geloof je eigen waarheid niet. Dat is de dood van elke groei.

Toe nou maar. Geef nou maar je teleurstelling over je leven toe. Wat een opluchting.

Als je alleen op de wereld zou zijn, nu... Denk je eens in, wat zou je dán doen...? Hoe voel je je?

Een ware partner houdt alles bij zichzelf, zal je nooit ergens van beschuldigen, laat staan manipuleren. Er bestaan niet veel partners. Ontelbaar zijn de eenlingen.

Word maar bewust van je eenzaamheid. Ach, zo erg is dat niet. Je bent altijd al eenzaam geweest. Bewustwording is tot alles in staat maar niet om de realiteit erger te maken dan zij is.

Het enige wat je hoeft te doen in het leven, zonder er iets voor te hoeven doen trouwens, is eerlijk zijn naar jezelf. Eerlijk zijn naar anderen hoeft niet.

Als je nóg niet genoeg hebt van de spelletjes die je speelt, van je maskers en je valse lach ga je er gewoon nog een tijdje mee door. Je bent zo weer tien jaar verder. Je hoeft niemand verantwoording af te leggen. Het is jÓuw leven. Misschien haal je het tot de dood. Wat geeft 't?

Je bent niet te helpen. Je bent een hopeloos geval.
Wanneer zie je dat nu eens in?
Niemand is te helpen en je kunt jezelf ook niet helpen.

Wanneer word je nu eens écht boos? Iedereen zit daarop te wachten.

Hoe is het in het stinkende midden? Ruik je je eigen stank nog? Of ben je eraan gewend geraakt, en verdedig ook jij reeds vol vuur dat stank het lekkerst is? En: 'zoals de stank thuis ruikt, ruikt 't nergens'.

Vind de extremen en val op natuurlijke wijze in het midden en bloei.

Alles wat ik zeg is waar, maar daar schiet je niks mee op. Het gaat om jóuw waarheid, van dit moment, ook als die niet waar is. Dan gaat het om je onwaarheid van dit moment. Om die te zien. De waarheid kun je toch niet zien. Die is je altijd een stap voor, een horizon die als je nadert nooit nader komt, ook al lijkt het soms van wel. Morgen staat ie weer even ver van je vandaan.

Enkel kun je van onwaarheid naar onwaarheid gaan en zo word je bevrijd, hoewel ook bevrijding meelift op de horizon van de waarheid.

Alleen de ultieme bevrijding, (dat is:) *van jezelf*, is Ware bevrijding. Ofschoon er ook in Ware bevrijding van Vrijheid geen sprake is.

Ik heb geen zin om je gouden bergen te beloven zoals sommige leermeesters doen om je op (de spirituele) weg te krijgen en te houden. Er is geen Bevrijding. Er is geen Beloofde Land. Er is geen Geluk.

Het kaf zal van het koren gescheiden worden. De ware zoeker zal Waarheid zijn en geen behoefte. Er zullen weinig overblijven op de Weg. Wie is bereid (met Mij) te lijden, bewust te lijden zonder dat daar *iets* tegenover staat?

Maar de gelovigen, in god en geluk en geld en vrijheid, zullen doorgaan. Zelf willen en zullen zij ontdekken dat er niets bijzonders bestaat.

Een koe graast op de wei en koekeloert wat in het rond.

Als je een inzicht krijgt dat je graag wilt behouden, zie je 't nog niet in.

Als je je over wilt geven (om wat voor zinvolle reden(en) dan ook), is er geen overgave. Redenen zijn dood. Overgave is Leven.

Pas als de Natuur (en niet jij) vindt dat je ergens schoon genoeg van hebt, verandert er wat. Dan zul je ophouden met veranderen.

Denk niet te gauw dat jij er genoeg van hebt. Denk überhaupt niet. Laat de emmer rustig overstromen. Het 'schoon tabak' is verder weg dan je denkt. Val niet terug: praat de situatie niet goed - ook niet fout. Blijf in het spanningsveld.

Je lichaam weet zóveel meer dan jij. Het heeft al een hele evolutie achter de rug. Jij daarentegen bent net begonnen met begrijpen dat je het leven niet snapt. Maar zover ben je nog lang niet. Je probeert nog steeds van alles. Zelfs idiote dingen als 'accepteren' probeer je. Niets is je te dol om te krijgen. Je bent een hebbertje, een lief dom hebbertje.

Probeer nooit een ander te begrijpen. Dit is complete onzin.

Probeer nooit jezelf te begrijpen. Kijk slechts, onderzoek hoe jij, hoe alles in je functioneert. Wees een ware wetenschapper, de hele dag.

Advies aan anderen geven is een wettelijk nog niet strafbare misdaad.

Adviezen opvolgen is gewoon dom.

Compromissen zijn niet mogelijk. Je Hart kent geen compromissen. Maar wees alert. Verwar je gedachten (die evenmin als je emoties van jou zijn) niet met je Hart.

Ik ben hier (op aarde) niet in de eerste plaats om je de waarheid te vertellen. Die kun je (nog) niet verstaan, hooguit op 'mind'-niveau. Het grootste werk is om je los te woelen. Je zit al eeuwen vast. Ik ben Waarheid, vrij dus, relatief vrij, om, afhankelijk van jouw gehechtheden en illusies, al dan niet waarheid te spreken, of laat ik zeggen, een nauwere of een wijdere, ruimere waarheid te hanteren (alles in het Licht van de Absolute Waarheid).

Je bent zo weinig een 'zelf' dat je zelfs bent gaan geloven in vorige levens die je gehad zou hebben. Is de werkelijkheid dan zó erg voor je dat je je daarmee bezig moet houden? Heb je aan de gangbare ontsnappingsroutes met betrekking tot je pijn nog niet voldoende? Wil je zo graag al die wijzen geloven die het bestaan van vorige levens maar aannemen en overnemen van anderen en geschriften, zonder daar zelf ook maar een enkele Reële ervaring mee gehad te hebben?

By the way, wie was jij in een vorig leven en waarom ben je teruggekomen?

Wat vind je als je je aandacht, je bewustzijn naar binnen richt en eens niet naar buiten? Wat vind je als je al je ideeën even loslaat? Blijf daar als je wilt. Als je níet wilt, als je geïnteresseerd bent in de buitenwereld, dan ga je dáárheen. De Werkelijkheid maakt dat niets uit. Het staat je vrij nog onvrijer te zijn dan je al bent, dat wil zeggen óók nog eens onbewust van je onvrijheid te zijn.

Ook de binnenwereld is een gevangenis als je daarin blijft hangen. Breng het 'binnen', het gerealiseerde, dat wat bewust geworden is, naar buiten en heb een moeilijk leven. Voel dat dat 'je' Verantwoordelijkheid is.

Verantwoordelijkheid kun je niet maken. Het komt uit Vuur en Inzicht voort. Maar Uiteindelijk is het complete onzin, het hele begrip. Niemand is verantwoordelijk voor zijn of haar aanwezigheid, bestaan in het Universum en alles wat daar, achteraf noodzakelijk, uit voortvloeit. Toch gebruik je het, verantwoordelijkheid, als een hulpconstructie. Zolang je niet Weet wat het *eigenlijk* is. Later, maar later pas, als je dit Weet, als elk begrip gestorven is, verbrand in het Vuur dat Bewustzijn is, heb je de vreemde constructie niet meer nodig.

Ook vergeving heb je niet nodig. Op een gegeven moment (door Bewustzijn niet langer tegen te houden) valt dit misbruikte en onbegrepen begrip op natuurlijke wijze weg – dit kan zelfs van het ene op het andere moment gebeuren (Inzicht komt als een bliksemschicht). Er is geen vergever die iets aangedaan is. Er is pijn. Als de pijn doorvoeld is, is de pijn weg en ben je klaar voor de volgende pijn.

Ook al wil je het nog zo graag, er zijn geen regels. Het leven kent geen regels. Niets of niemand kan je iets leren. Het gaat om Jou.

Als je dan zo bang voor de dood bent en een gezondheidsfreak, dan is lachen om jezelf één van de gezondste dingen die je kunt doen. Maar doe het niet uit een 'gevoel' van lage eigenwaarde (wat geen gevoel is maar een sterk geconditioneerde ervaring, gedachte, interpretatie, lering). Of *zie* wanneer, in welke situatie, je lacht.

Inzicht in jezelf doet je lachen. Lachen is niet leuk. Het is een ontlading.

Durf zonder eigenwaarde te leven. Pep jezelf niet op. Praat jezelf vooral geen hogere eigenwaarde aan, zoals professionele en vele amateur-psychologen wel doen. Wees je bewust van de neiging het ene houvast voor het andere, het volgende te (willen) vervangen. Alsof er dan *iets gebeurt* in je leven.

Alles gebeurt per ongeluk.

Walg oprecht en bewust en totaal en in het overgeven zul je nectar proeven.

Degenen die denken dat ze vrij zijn of zullen zijn, hebben er nog niets van begrepen. Niets.

Wil je louteren, louter. Wil je louter lief, lekker, lijf, leuk en lol, zoek en vind je lief, lekker, lijf, leuk en lol. Maar wees bewust van je keuze. Het onbewuste gevecht tussen deze twee duale polen bezorgt je nóg veel meer lijden dan nodig is. Pas als 'lief', 'lekker' etc. je op bewust niveau niet meer trekt, kun je beginnen met louteren. Maar daar kun je niet voor kiezen. Je kunt er zelfs niet voor kiezen bewust te willen zijn - bijvoorbeeld van het feit dat lief eigenlijk niet zo lief is, lekker niet zo lekker etc.

Geef Mij al je problemen en je bent vrij. Zie eerst hoe verslaafd je bent aan je zogenaamde problemen. Hoe belangrijk ze gevonden moeten worden. Anders, als je dit niet Ziet, wil je ze niet afstaan. Als je je verslaving Ziet, geef ze Mij dan met je Hart, in vertrouwen. Met je hoofd kan Ik niets aanvangen.

Als je niet om je eigen problemen kunt lachen, zit je pas goed in de problemen, ook al zijn ze niet reëel.

Probeer Mij vooral niet te vertrouwen. Ik heb daar geen zin in. En jij ook niet. Kijk, zonder oordeel, naar binnen en je zult Mij vertrouwen, daar kun je niks tegen doen.

Wees of word je bewust van wat je hier doet en komt doen op aarde. Kom er steeds weer op terug, zonder er over na te denken, net zolang tot je het Weet. Als je het Weet, blijf je Wetend Hart dan trouw, wees standvastig als een rots. Alles en iedereen zal, zonder zich van haar of zijn rol bewust te zijn, proberen jou van je ene richting af te brengen. Het vergt erg veel subtiele moed om niet te buigen voor deze niet aflatende druk. Als er ook nog geen beloning komt, of maar op zich laat wachten, zullen velen zwichten en van hun bijna onzichtbare pad afgaan. Maar enkel zó kun je rustig sterven: te doen wat je moet doen, of je nu wilt of niet, en te zijn wat je moet zijn, wat je nu eenmaal bent.

Zo doende en zijnde sterf je elk moment. Want als je elk moment, voorgoed, buigt voor en volgt wat Het Ene met jou wil, dan ben jij er niet meer. Als jij niet meer stuurt, als je niet meer *kunt* sturen, dat wil zeggen de illusie van sturing volledig doorzien hebt, doorleefd (dat wil zeggen: jij doorziet of doorleeft de illusie niet maar het *is* doorzien en doorleefd door Bewustzijn) dan ben jij gestorven.

Als je niet niets kunt doen (en dat is zo, je wordt volledig en voortdurend bewogen) kun je ook niets *doen*.

Denk nooit dat je 't beter weet. Laat alles enkel in je resoneren. Je hoeft het niet beter te weten. Merk, ook in het geval je 'wijselijk' zwijgt, je gedachte of schijnbaar gevoel op het beter te weten. Je hoeft helemaal niets. Alles komt op en verdwijnt weer. Laat alles maar met rust en je zult met rust gelaten worden.

Ik breng je niet in de war. Je bent al in de war. Er is een Sterke Universele Kracht in Mij werkzaam, om je van je verwarring bewust te laten worden, überhaupt van alles waar je geen helderheid over hebt.

Als je je hart durft te openen voor Mij zul je gaan resoneren met Mij en Ik met jou. Je zult bewuster worden. Van je zelf. Van je verborgen pijnen. Van je illusies. Dit proces (van resonantie en bewustwording) is niet te begrijpen, zeker niet met het gangbare causale denken. Het Ware Begrijpen is een neutrale, invoelende constatering dat iets zo is als het *is*, een *direct* Zien.

Ik heb, uit Mezelf, niets te zeggen. Wat Mij betreft verloopt het leven verder in stilte, in Stille Waarheid. Maar Ik maak deel uit van déze wereld. Ik ben er niet als onafhankelijke instantie die iets te willen heeft of zou kunnen hebben. Er is geen 'wat mij betreft'.

Zwijgen kan pijnlijk zijn, net als spreken. Als zwijgen het Grote Pijnlijke Onbewustzijn in stand houdt (of versterkt) kan Ik niet zwijgen.

Wil je *werkelijk* veranderen? Wie zegt dat? Waarom gebeurt er dan niets wezenlijks? Onderzoek je willen en wie of wat degene of hetgeen is die of dat iets schijnt te willen.

Als je maar eens, ver voorbij je denken, iets kon ervaren, iets van de grote Wil der Natuur Waar jij een deel van bent en Die je Zelf bent, dan was je al genezen van je flagrante eigenwaan: je idee, je valse hoop, je illusie dat jij iets in te brengen hebt.

Velen, de meesten, geloven (maar al te graag) in zoiets als een 'vrije wil', en zij weten absoluút niet waar ze het eigenlijk over hebben, over praten. Onderzoek zelf; net zo lang tot er geen enkel idee over is gebleven.

Als je je hele leven computers bestudeert, word je een kenner van computers. Als je je leven lang (de fundamentele kwesties van) het leven zelf *openhartig* onderzoekt, word je daarin bekwaam, bewust. Kijk wat bij je past. Maar als je van alles een beetje wil, krijg je niet veel. Dan ben je een samengeraapt zootje, zoals je nu 'bent', functioneert.

Durf naar het duistere, ongrijpbare, intuïtieve, vage, te luisteren. Durf offers te brengen. Later wordt alles duidelijker. Neem risico. Het Hart is onkenbaar en kent geen veiligheid.

Durf als vrouw 'nee' te zeggen tegen een man. Durf als man 'ja' te zeggen tegen een vrouw. En kom jezelf tegen. Doe als vrouw niet zo stoer en als man niet zo verwijfd. Hou toch een keer op met die onzin. Realiseer je enkel: 'ik ben een vrouw', 'ik ben een man'. Pas als je daar honderd procent vrede mee hebt, kun je ook dat loslaten. Maar laat nooit (schijnbaar) los wat nog niet los te laten valt.

Neem het grootste stuk taart en geniet er van dat je de grootste hebt. Laat anderen van je genieten genieten.

God, doe er toch niet altijd zo moeilijk over. Zie eindelijk eens, gewoon, als een feit, in de ogen dat je eigenlijk een ongelofelijke egoïst bent. Of dat zo erg is. Of dat het einde van de wereld is, het einde van jouw wereld.
Wat een bevrijding.

Er is niets, niets, niets aan jou te verbeteren. Of heb je soms geleerd dat je niet goed zou zijn zo? Het is nooit te laat om verdrietig of boos te zijn. Wees vooral ook boos als niemand iets verkeerd gedaan heeft of verkeerde bedoelingen zou hebben gehad.

Koppel emoties steeds meer los van rechtvaardigheid, van goed en fout. Emoties zijn emoties, dat is alles. Rechtvaardigheid bestaat niet, heeft nooit bestaan en zal nooit bestaan. En al helemaal niet wat jóuw leven betreft.

Denk vooral niet dat je perfect bent zoals je bent. Dat is maar een gedachte, die je blokkeert om te groeien, om te kunnen zijn wie je bent.

Je kunt jezelf altijd geven, op elk moment, ook al is dat niet wat jij graag had willen geven. Zit je potdicht, dan geef je dát, open en eerlijk. Als je je bewust bent van wat er op het moment in je speelt, geef je al (tenzij je er meteen weer een verhaal van maakt). Bewustzijn Geeft.

Als je echt contact wilt met een ander, geef wat er op dit moment ook maar is in jou - niet je problemen, niet je verhalen, niet wat er de laatste tijd speelt etc. Geef evenmin je zogenaamde interesse in de ander; die interesse is er niet.

Als je allebei aanwezig bent, bewust dus, geef je beide en is er eenheid. Er zijn geen twee. Als de een dit moment (in woorden) deelt en de ander luistert, zonder interesse, maar open, is er één. En contact is verdwenen als behoefte. Je realiseert je dat als jij open in het gesprek aanwezig bent, in dit ene spannende moment durft te zijn, er contact is en altijd geweest is. De ander kan daar niets aan veranderen. Jij bent zelf de sleutel.

Luister niet naar wat Ik zeg. Luister naar Mijn Hart. Wat Ik zeg is absoluut niet interessant. Dat kun je, in betere bewoordingen, op vele plekken lezen en horen. Zelfs in je eigen hoofd. Of, als het daar nog niet zat in deze vorm, maakt het van deze woorden al gauw een volgend verhaal.

Maar Mijn Hart ...

Wie heeft de moed om in de diepten van zijn hart af te dalen om het Mijne te ontmoeten, de Ene Waarheid voorbij aan de eindeloze woorden, de letter geworden leugens. De Waarheid daar valt nooit een verhaal van te maken. Zij is Levend. Zij is hier. In Mij. In jou. Als Jou. Of je nu wilt of niet. Of je Haar wilt zien of niet, Ze is er al.

Laat jezelf rustig vernederen, keer op keer, maar blij aanwezig. Als je, van woede of verdriet of pijn of wat dan ook, uitspat, spat je uit. Spat rustig uit.

Stel jezelf toch niet de hele tijd gerust. Het is veel erger met je gesteld dan je denkt of hoopt.

Het leven is niet leuk. Wist je dat? Of ben je daar nog mee aan het worstelen? Kijk toch eens wat een enorme vrijheid, wat een enorme ruimte er inééns is als dat niet meer hoeft, als het niet meer leuk hoeft te zijn. Als je van die last bevrijd bent. Wat een oceaan. Wat een rust. Wat een mogelijkheden.

Hoe wil je het liefste sterven? Als jezelf of als een ander, dat wil zeggen als wat je meent, half bewust denkt dat anderen van je wilden en willen maken?

Ik ben zowel een worm als een koning. Jij bent niets. Want je kiest voor één van beide of voor geen van beide.

Alleen als je je laat verwarren is er nog hoop. Alleen als je alle hoop opgeeft is er hoop.

Geef terug (aan het leven) wat niet bij jou hoort. Geef je verleden terug. Hecht er niet langer aan. Maar duik er daartoe eerst in en denk er niet te veel over na. Herhaling heb je niets aan. Doorleven wel. Alsnog doorleven. Geef alles terug. Wees niet zuinig. Sterf met lege handen.

'Het' ligt niet om de hoek. Het is voor de meesten een lange zware reis. En als je er bent wordt het nog zwaarder, ook al is er dan geen vereenzelviging meer met alle obstakels en ellende.

Er zijn momenten van inzicht, van verlichting, van geluk, zelfs extase. Maar een volgend moment gaat de reis alweer verder. De tijd dat de trein onderweg is (en daarbij alle wagons voort moet trekken) is veel langer dan de tijd dat hij op stations lekker uit mag rusten en genieten en met voldoening terug kan kijken op de reeds vele afgelegde kilometers.

Er is niet zoiets als God. Er is ook geen geluk. Of vrede. Of liefde. Als je de (betekenis van) woorden gaat doorleven, vallen ze uiteen en terug in hun Oorspronkelijke, Reële Staat. Dat gun Ik je als niets anders. Woorden zijn er vanwege hun tegendeel. Als je bijvoorbeeld vrede kunt voelen, voel je ook onrust, chaos, oorlog, geweld. Als je bewust blijft, voorbij de woorden, heeft de oorlog tussen vrede en oorlog nooit bestaan.

Er is geen tijd en mogelijkheid om alles in het concrete, reële leven, in de praktijk, te doorleven. Maar als je gemotiveerd bent en diep en lang genoeg naar binnen durft te kijken, vind je daar alles. Als je goed oplet heb je aan één innerlijke ervaring van een bepaald iets al genoeg om datgene (mediterend, bewust zijnd) te doorleven. Bijvoorbeeld de neiging om te willen verkrachten. Schrik daar niet van of wees je bewust van je schrik of oordeel. Of zie hoe subtiel je voortdurend anderen en jezelf zit te manipuleren met het oog op je ego-belangetjes. Doorleef alles en zie hoe je plots helemaal naakt, zonder enig oordeel, onschuldig in de wereld staat, in en als het Leven.

Je bent nooit een slachtoffer. Je bent nooit onrechtvaardig behandeld. Er gebeurt en er is gebeurd. Als je dingen onderdrukt in jezelf ben je een onderdrukker, geen slachtoffer.

Wees niet slap, dan wordt het nooit wat. Volhard niet in je hardheid, dan wordt het nooit wat.

Doe niets als je vrijt. Voel. Volg.

Blijf totaal bewust als je vrijt, verdwijn niet in genot, emoties en verkrampingen of in je hoofd. Wees bewust van alles wat je voelt.

Durf niets te doen, maar samen in de Open Ruimte te blijven.

Als je 't echt niet meer houdt, de energie te hoog voor je *lijkt* te worden (en je niet even pauze wilt nemen – wat het 'beste' zou zijn vanuit het 'Standpunt' van Bewustzijn), vooruit, neuk d'r op los. Laat het geweld toe. (Want van Liefde kunnen we hier uiteraard onmogelijk spreken.) Maar zeg niet te gauw dat je het niet meer houdt.

En voel toch eens je eenzaamheid tijdens het neuken.

Gebruik elkaar als poort naar jezelf.

Elkaar plezieren is de ander en jezelf misbruiken; jezelf plezieren ook.

Het is een lange weg voordat (Werkelijke) Liefde (fysiek) bedreven wordt. Zolang jij en nog bent is er geen Liefde (bedrijven) en is vrijen een soort onhandig gevecht. Alleen door jezelf volledig te (laten) Zien verdwijn je (in Liefde) en kun je, eindelijk, (helemaal) met je partner zijn.

Kijk, observeer - als je wilt mediteren – hoe je met je zithouding omgaat. Er is geen goede houding en ook wel en hoe jij hier mee omgaat zo ga je met jezelf om in je leven. Zie.

Wees, blijf ook bewust als je je goed voelt en niet alleen (uit strategische overwegingen of uit noodzaak) als er lijden is. Anders raak je daaraan gehecht, zowel aan het lijden als aan het fijne leven, wat twee kanten van dezelfde medaille zijn. Je bént er al aan gehecht. Dat wil zeggen, je hebt al gekozen. Zie je keuze.

Onderzoek je ervaring van je lekker voelen. Wat is dit precies? Hoe voelt het (*werkelijk*), achter het etiket van je 'lekker voelen'?

Onderzoek alles en vind *alles* in het niets (dat je dan vindt).

Gebruik je partner in vol bewustzijn en in wederzijdse openheid voor je eigen groei. Je hebt geen enkel recht ook maar iets van je partner te verlangen of te vragen.

Als je bereid bent achter je eigen muren vandaan te komen zul je geen makkelijke relatie hebben. (Anders ook niet trouwens.) Maar het Leven zal je deel zijn.

Je hoeft je niet kwetsbaar op te stellen want dat ben je al. Je moet dit alleen willen zien. En je bent al gekwetst. Aan de ander de eer, door diens aanwezigheid, dit (onbedoeld) aan het licht te brengen.

Liefde is niet te doden maar ga er voorzichtig mee om, zonder angst, met aandacht. Zij is teer en laat zich als een bloempje makkelijk vertrappen, keer op keer. En keer op keer sterft zij niet.

Ik spreek vaak tot je in de (taalkundige) vorm van de gebiedende wijs, zoals dat heet. Op het eerste gezicht slaat dit nergens op, maar Ik doe nu eenmaal alles om je ego te triggeren. En je hebt een mannelijke energie nodig, anders gebeurt er niets. Je hebt lang genoeg verstoppertje gespeeld met je ego. Op wat voor manier dan ook, je ego *moet* (weer) aan het Licht komen. Anders blijf je maar koppig geloven dat je in je tropische baai aan 't snorkelen bent terwijl je in het riool ligt weg te rotten.

Je denkt misschien dat dit lichaam je voor je genot gegeven is, maar het is er om je van je lijden bewust te worden, van jezelf. Jammer of niet, door te lijden groei je, door *bewust* te (worden van het menselijk) lijden wel te verstaan, door te genieten niet. Nooit is iemand ontwaakt door voortdurend te genieten, of door te trachten het genieten te vermeerderen, te rekken, te verdiepen, te intensiveren.

Als je Mij vertrouwt neem Ik je pijn op me. Daar heb Ik verder niet veel over te zeggen. Als we resoneren resoneren we.

Ik vertrouw jou nooit. Niet zolang je nog een ego hebt.

Een ego is nooit, ik herhaal nóóit, te vertrouwen, al heeft de ongelukkige drager ervan nog zo'n goed hart. *Jou* echter vertrouw Ik altijd en Zie Ik. Ik vertrouw Jou oneindig veel meer dan jij jezelf. Ik ben er slechts opdat jij, door Mij te vertrouwen, door je ego keer op keer te laten vernederen door 'Mij', jeZelf weer gaat vertrouwen, Het Leven Zelf.

Hoe sterker je Ware Verlangen, hoe groter Mijn mededogen, hoe harder Ik naar je moet zijn. Net zo hard (en dan altijd *nét* iets harder nog) als je tegen jezelf bent en dus ook tegen anderen. En dat is hard. Dit doe ik alleen als je Mij herkent als jeZelf. Anders heeft het geen zin.

De hardheid van de Waarheid lijkt, in onbewustheid verkerend, hooguit op jouw eigen hardheid waar je eigenlijk al zo lang zo genoeg van hebt en op grond waarvan je *denkt* dat je dus nu zachtheid nodig zou hebben. De hardheid van de Waarheid is echter van een totaal andere orde. Jouw eigen hardheid verhard je steeds meer. Terwijl de hardheid van de Waarheid *enkel* tot Doel heeft jouw hardheid te ondermijnen, te bruuskeren, te vernietigen, jouw Ware Zachtheid te doen ontluiken, in elk geval een kans te geven. Jouw eigen of andermans zachtheid is niet in staat om je Zachtheid te laten zijn. Alleen Dat Wat voorbij is aan (de dualiteit van) jouw hardheid en zachtheid is in staat je werkelijke Hardheid en Zachtheid te laten bloeien. En daar heb jij geen controle meer over. Vandaar dat je er bang voor bent. Jij, als ego, zoals je leeft, wilt geen echte Zachtheid. Je wilt alleen zachtheid omdat hardheid niet lekker voelt. Geef alles op.

Het is goed om *in vol bewustzijn* 'sorry' te zeggen. Als je geleerd hebt om sorry te moeten zeggen, moet je echter geen sorry meer zeggen. Je moet namelijk niets. Verschuil je niet langer achter je mooie normen. Het stelt helemaal niets voor, die normen van je. Het *is* niets. Nog geen scheet geef ik ervoor. Alleen je Hart, je Ziende, Voelende Hart kan 'sorry' zeggen. Als jij het zegt is het lelijk.

Zit in de bus of de trein en voel dat je, of iets in je, er nooit meer uit wil. In halfbewuste toestand wat naar buiten kijken naar een saaie film, hopen dat buiten af en toe iets gebeurt. En zo ja, dan draai je je nog even om, als de bus of trein voorbij gereden is aan het zogenaamde gebeurende. Dat is je lichaamsbeweging. En dan rij je weer verder. Dan suf je weer verder. Zo leef je. Je wilt niet naar buiten, het leven in, de verantwoordelijkheid voor je eigen leven nemen; voor jezelf. En je wilt ook niet dood. Er moet voor je gezorgd worden. Je zit klem tussen leven en dood.

De dood is dichterbij dan je denkt. Leef elke dag met de dood en kom zo tot leven. Elke seconde kan de laatste zijn. Leef elke seconde intens, bewust. Zit niet te dromen, je leven is al zo kort. Verwonder je over alles, klein en groot, oud en nieuw, vervelend en aangenaam, dood en leven. Wees niet geïnteresseerd, verwonder je.

Blijf zitten waar je zit en ontdek eindelijk het leven. Laat gedachten maar waaien of, beter nog, als je daar toe in staat bent, gebruik ze als vervoermiddel naar je gevoel(ens). Gebruik alles. Alles wat zich aandient is van goud. Gebruik alles zonder doel. Van een gek kun je veel leren over jezelf, veel meer dan van iemand die normaal is. De bewegingen van een geestelijk gestoorde zijn jouw bewegingen.

Wees je drieëntwintig keer per dag bewust van je ademhaling.

Tel één hele dag je oordelen en je zult niet meer dezelfde zijn.

Duik naar de bodem van de zee en zoek je eigen tranen daar.

In godsnaam, leef zonder goede bedoelingen. Of kun je niet zonder het circus. Je kunt meer dan je denkt. Als je je denken opgeeft, kun je gewoon verder leven. Wees niet bang. Of denk je soms dat je je gedachten bent... Dat is interessant. Onderzoek dat. Alles wat interessant is dient onderzocht te worden, totaal, met je hele wezen, net zo lang en grondig tot alle interesse op natuurlijke wijze (en niet door jou) weggevallen is.

Hoe verleidelijk ook en hoezeer het ook een normale geconditioneerde reactie is die niet normaal is: wees niet vóór of tegen Mij. Dan mis je Het. Ook als je vóór Mij bent, kan Ik niet in je komen – hoewel Ik feitelijk al in en zelfs als Jou ben. Laat Mij slechts door je heengaan, zonder voorkeur. Als open experiment. Laat Mij botsen met je conditioneringen en deins dan niet meteen terug. Gebruik Mij, voor je groei, voor je Waarheid, voor Liefde. Als Ik of iets van Mij in je resoneert, zullen dingen gaan gebeuren en veranderen (in je leven). Maar daar ben je juist bang voor. Je bent bang dat je dan niet meer terug kunt. En dat is waar in zoverre dat als je de smaak (van Waarheid, van Mij) eenmaal te pakken hebt, je niet meer terug wilt (en dat ís: kunt) naar je oude vertrouwde leventje. Als je Mij laat begaan zet Ik inderdaad je leventje op z'n kop. Maar diep van binnen wil je dat ook. Je durft alleen nog niet. Het is behulpzaam hierbij als er iemand is, zoals Ik, die 'de reis' al gemaakt heeft en er, blijkbaar, bepaald niet slechter van geworden is.

Als je Mij niet laat, kan Ik niets doen. Dan richt Ik Mijn energie op iets anders dan op jou. Even goed. Dan blijf je dezelfde. Dat is goed, het Leven heeft geen voorkeur.

Je zult Mij, met of zonder woorden, 'willen' en gaan manipuleren, zoals je dat gewend bent. Maar je zult het onderspit delven als je niet vlucht. De Waarheid, het Leven zelf, zal van nature overwinnen. Het is sterker dan het ego. Het zal je vreselijkste dingen naar boven halen, die echter niet vreselijk blijken te zijn (maar zelfs een opluchting geven) als ze eenmaal aan het licht gekomen zijn. Als een stoel zonder rugleuning na jaren van gebruik ineens altijd al een tafeltje blijkt te zijn geweest, is dat niet vreselijk. Als je toegeeft is er niets vreselijk. JÓuw gevecht tegen het toegeven maakt het zwaar, niet het tafeltje zelf. Jouw tafelangst en de illusies die je rond het arme tafeltje hebt geschapen, dat het een mooi handig stoeltje is bijvoorbeeld en zeker niet zo'n weerzinwekkend gedrocht van een tafeltje, bezorgd je een ellendig, onecht leven. Een *echt* leven is niet ellendig, *nooit*, hoe ellendig ook.

Waarom, als je toch aan het zoeken bent, zoek je niet naar degene of datgene wat voortdurend zelfvervulling zoekt? Wat is dat voor iets? Waarom zoek je liever iets of iemand anders dan deze rechtstreekse, ultieme zoektocht (hoewel hier beter van 'onderzoek' of 'observatie' gesproken kan worden dan van 'zoeken') naar je essentie – of misschien wel het ontbreken daarvan?

Zie al je gehechtheden, dat zijn identificaties en zelfs associaties van jou met anderen, met dingen en processen en je bent vrij.

Als je ergens aandacht aan geeft, treedt er een verkramping op, een samentrekking in en zelfs van het psycho-fysieke systeem dat je lijkt te zijn. Onderzoek dit, dit proces van het creëren van pijn.

Het (enige) 'probleem' (feit) zit 'm hierin dat je niet bereid bent in te zien, toe te geven, dat je lijdt. En wel *nu*. Waarom zoek je anders, als je níet zou lijden? Als je eenmaal zover bent, in te durven, willen zien dat je leven niet alleen nu maar altijd al één lange lijdensweg is geweest, dat je niet gelukkig bent (en hooguit in illusie daaromtrent hebt verkeerd, aangezien je nogal in je hoofd zat of waarschijnlijk nog altijd zit), dan pas kan het spirituele proces beginnen. Duik dan helemaal de pijn in, de desillusie, de woede, de wanhoop, hoe je het ook maar ervaart. Onderzoek, dat is *voel*, haar helemaal totaal.

Als je daar niet toe bereid bent, enkel één teen in het koude water wilt steken om te voelen hoe erg het is en dan gaat zitten dubben of je nog een andere teen erin gaat stoppen - wat op zich begrijpelijk is - hou dan maar op, begin niet aan de reis. In godsnaam, bespaar iedereen en jezelf de ellende. Probeer het gewoon wat gezellig te maken in je leven. Maar heb eindelijk eens de moed te zien wat je eigenlijk aan het doen bent met dat eindeloze zoeken: de pijn te ontlopen die al zó lang op jou zit te Wachten, op jouw Aanwezigheid, jouw Buigen van je hoofd. Als je haar wil, de pijn, is zij er. Ga maar zitten. Of volg je verlangen. Heb je *nu* wat je wilt!?

Wil je écht wat je denkt te verlangen?

Wat je voortdurend doet, is je eigen niet doorleefde pijn aan anderen doorgeven. Goede bedoelingen of niet; maakt geen flikker uit. Behalve dat dat de zaak nog erger maakt. Hoe meer jij onderdrukt - en iemand met goede bedoelingen is een kampioen onderdrukker - hoe meer een ander in jouw aanwezigheid je verkrampingen overneemt. Doorbreek dit estafettegedoe, deze ellendespiraal toch eens. Dan doe je eindelijk eens wat zinnigs. Zeg gewoon: Stop! Ik doe er niet meer aan mee. Ik neem, eindelijk, de verantwoordelijkheid voor 'mijn eigen' pijn op me. Ik val er niemand meer onderhuids of slinks mee lastig. Ik beschuldig niemand of niets meer. Het is genoeg. Dit is het leven. Zoals het nu is. Ik lijd. Ik klaag niet langer. (Klagen betekent altijd gevoelens onderdrukken, en lijden in anderen stoppen.)

Onderdrukking van gevoel is trouwens een niet te vermijden stap in de ontwikkeling van een mens, van de gehele mensheid, op weg naar bewustwording. Maar blijf er niet in hangen. Zie, voel hoe het pijn doet, hoe deze voortdurende druk, deze last je bezwaart, hoe het leven je zo ontglipt, hoe je dat *ergens* weet en voelt en altijd geweten en gevoeld hebt.

Nee, je hebt niet gefaald als je toegeeft niet gelukkig te zijn, als je de collectieve mythe, gekte, illusie, (*door middel van jeZelf*) durft door te prikken. Je bent gewoon ongelukkig, dat is alles. Het is geen probleem. Je hebt niet gekregen wat je ergens, ergens bij aanvang, beloofd leek te zijn voor later. Later is nu. En het is niet gekomen. En het komt niet. Nooit. Voor niemand komt het. Je bent niet de enige. Het was een valse belofte. Er is geen veiligheid, geen geluk, geen ideale partner, geen bevredigende seks, geen opwindend leven, geen gezelligheid, geen onsterfelijke roem etc. etc. Het was een droom.

Ach, het lijden went, als je je er steeds minder tegen verzet. Het lijden wordt het groeiproces zelf, zodat je het neutraal kunt gaan bezien.

Wat je voor je geluk, plezier, genieten en dergelijke aanziet, is een vorm van verkramping.

Als je je vuist balt lijkt deze erg levendig, aanwezig, maar je knijpt het leven eruit. En zo loop je met je hele lijf, je hele energielichaam, al je leven lang rond.

Als je dit begint in te zien en je laat de verkramping steeds meer los, of ineens, dan doet dat pijn.

Stel je eens je vuist voor, dat je die al dertig jaar aangespannen hebt, en dan, eindelijk, mag ie los. De neiging, als je nog wat kracht over hebt tenminste, zal zijn 'm meteen weer aan te spannen. Want het voelt bepaald niet lekker en ook ronduit eng. Zonder houvast te leven, zonder verkramping te zijn. Te zijn.

Hoe is je gezicht als je alles laat gaan, alles loslaat? Hoe voelt dat? Dat is je uitgangspunt. En klamp je nergens opnieuw aan vast. Zie de neiging om dit wel en steeds weer te doen. Voel en Zie.

Het is begrijpelijk dat veel mannen in een relatie liever wat oppervlakkiger blijven of vluchten. (Hoewel zij zonder enige twijfel de Grote Schat die het Leven is zullen missen.) Als zij eenmaal afdalen in een vrouw, gaat er toch een wereld van lijden voor hen open...

Dat voelen ze intuïtief goed aan. En dus willen zij zich op z'n minst energetisch niet echt binden aan een vrouw. Maar zij worden nu eenmaal gedreven tot de vrouw. Niet alleen en zelfs niet in de eerste plaats vanwege seksuele redenen – of redenen van gehechtheid, wat men per ongeluk liefde noemt - maar vooral om bewust te worden (en uiteindelijk zelfs als Bewustzijn te kunnen leven en stralen, wat de Ware Penetratie van Mannelijke Energie in de wereld is).

Evenzo heeft de vrouw man(lief) nodig om zich bewust te worden van haar lijden, om zo te kunnen groeien. Als je als man echter wél energetisch in de vrouw gaat, zoals ik 'gedaan' heb, als je niet wegloopt voor 'haar' lijden (wat in feite het lijden van het *mens-zijn* is), is de kans groot dat ze je verlaat, met een ander vrijen gaat en/of dat je gigantisch op je lazer krijgt voor onbepaalde tijd. Want ze wóu wel naar binnen, (haar) waarheid eindelijk onder ogen

zien, maar als het eenmaal zover is, als een man energetisch aanwezig blijft, schrikt ze zo erg dat ze weer naar buiten wil.

Als de man geluk heeft, begint de vrouw enkel in het wilde weg tegen hem aan te trappen. En dan moet je blijven staan als man. Om haar lijden op je te mogen nemen. En daardoor zelf te groeien, in de wereld te komen, op aarde neer te dalen, je eigen lijden bewust te worden. Het is niet makkelijk, voor beide seksen... maar als je allebei bereid bent, is dat een geschenk uit de hemel. En zullen je richtingloze zwerftochten, je heen en weer geslingerd worden, een einde vinden, na verloop van (zware) tijd. En worden er twee Mensen geboren. Als de reis naar binnen diep genoeg is gegaan, zal hij spontaan, zonder actie, naar buiten treden. Er zal Bloei zijn. Maar geen bloei zoals je die tot nog toe kent van jezelf. Je bent een rustige bloem en bloemen hebben niets te zeggen. Er is geen feest; bloemen vieren nooit feest. Zij bloeien. Zij zijn niet mooi of lelijk. Maar het Leven Zelf.

Uiteindelijk, en vroeg of laat zal dit voor een ieder blijken, kun je niks doen. Alles, je bewijs van toegang voor het bewuste lijden, de brandende poort naar (goddelijke) gelijkmoedigheid en (waarachtig Menselijk) mededogen, is Genade. Het Lot. God. Het Leven. De Natuur. Het zich in Eigen tempo ontwikkelende Bewustzijn. De Waarheid. De Werkelijkheid zoals Deze *nu is*. De Energie Die Alles *is*.

Woorden zijn woorden, Het gaat erom dat je iets achter de woorden begint te proeven. Iets dat begint mee te resoneren in jou. Maar misschien zijn deze woorden daar nog niet rijp genoeg voor, of ben jij nog niet rijp voor hen. Dan kun je gerust deze hele woordenbrei terzijde schuiven.

Vertrouw nooit je denken. Nooit. Vertrouw geen enkele gedachte. Geen enkele gedachte komt van jou. Je zogenaamde verstand is je afleider, je beschermer tegen wil en dank. Het houdt je altijd bij jezelf vandaan. Je gedachten zijn de anderen, de maatschappij, de wereld buiten je. Keer naar binnen en zie hoe die buitenwereld jou bestookt heeft en nog altijd en voortdurend jou bestookt. Vertrouw nooit je zogenaamde verstand. Maak geen uitzondering hierop. Dat, het afwegen wanneer er (soms) wel en (weliswaar, meestal) niet naar geluisterd dient te worden, is namelijk óók weer een truc van je denken (dat helemaal niet van jou is, niet oorspronkelijk).

Een vrouw kan leren 'ja' te durven zeggen tegen haar man of partner.

Een man kan leren 'nee' te durven zeggen tegen zijn vrouw of partner.

En kom jezelf daarin tegen. *Blijf bewust.* Anders heeft het geen zin. Er is al genoeg 'ja' en 'nee' gezegd in de loop der geschiedenis.

Van illusies en gehechtheden en ook van ongelukkig zijn kun je je bevrijden; van lijden en onvrijheid niet. Wél van lijden aan lijden. Wél van de méér lijden scheppende illusie van vrijheid.

Overigens geef je met je ongeluk ook je geluk op. Je geeft, zo je daar aan toe bent, altijd de hele dichotomie op. Dit gebeurt als je Ziet dat in de duale wereld niet alleen de kant van het lijden, lijden is, maar ook het *voortdurend* (zoals je Ziet als je *goed* observeert in jezelf) en zonder controle heen en weer geslingerd worden tussen lijden en geluk, tussen gemak en ongemak, tussen vreugde en pijn. Kortom, het bestaan en functioneren in de dualiteit *zelf is* je lijden. Het duale leven is niet spannend, of afwisselend, of uitdagend. Deze kwalificaties kun je alleen in je onbewustheid geven aan het duale bestaan. Als je beter kijkt, is de voortdurende afwisseling tussen goed en naar voelen, geluk en ongeluk etc. saai, of het is tot wanhoop stemmend. En uiteindelijk, het is een feit. Als je de afwisselingen als Neutrale feiten gaat zien verandert het duale bestaan. Het verdwijnt, beter gezegd. Je overstijgt het, transformeert het in een 'hogere' werkelijkheid. Dat wil zeggen, je Realiseert *de* Werkelijkheid.

Er zijn vele momenten, kort of lang, van extase. Maar het doet Mij niets (meer). Ik word er niet blij van of opgewonden. Er verandert niets in het altijd aanwezige Bewustzijn. Er wordt geen verlangen naar een volgende extase gewekt. Er worden geen gedachten gevormd om haar te bewerkstelligen.

Het lijden leidt. De levenskracht, de stroom van het Leven die Ik Ben, functioneert zó dat zij bewustwording (van het lijden en in het algemeen) in (en als) Mij en daarmee in (en als) de Mens aan het bewerkstelligen is. Er zijn geen belangen mee gemeend. Het is een gigantische Onpersoonlijke Kracht in het universum, hoe subtiel ook, hoe moeilijk ook te zien en concreet te ervaren.

Bevrijding van het lijden is de leidende, bewustmakende kracht. Ook al zal deze bevrijding nooit totaal kunnen plaatsvinden, het is de richtinggevende kracht, de kracht waar iedereen afzonderlijk en de mensheid als geheel aan onderworpen is – in elk geval (maar altijd op de achtergrond) in dít leven, het relatieve leven, zoals het leven lijkt te zijn, zoals het menselijk leven zich op het eerste gezicht voordoet.

Ik ben Me constant bewust van lijden, zelfs in een staat van verrukking.

In die zin lijkt het lijden opgeheven. Het is het Leven zelf geworden. Mijn, kwetsbare en *schijnbaar* niet goed functionerende, lichaam helpt Me bewust te blijven. Anderen, met 'beter' functionerende fysieke lichamen, blijven (makkelijker) in fijne ervaringen en gevoelens hangen en vallen zo (eerder) in de valkuil van de illusie van het bestaan van bevrijding. Een staat waarin je voor eeuwig en altijd fijne ervaringen ten deel zouden vallen. Ik, Waarheid, lijd echter elk moment. Elk moment ben Ik in verrukking. Ik kan me nergens aan onttrekken.

Als je (enigszins, op welke wijze en in welke mate dan ook) met Waarheid in contact bent gekomen, voel je in de meeste gevallen (of altijd, als je goed waarneemt) een (natuurlijke) neiging opkomen deze Waarheid te verspreiden, door te geven, uit te breiden, uit te dragen. Daar is niets verkeerd aan, integendeel. Maar laat (het Bewustzijn van) de Waarheid vooral rustig groeien in je, sterker worden – al is het maar omdat er tegenkrachten opgeroepen worden zodra je, al is het maar enige, Waarheid toelaat.

Een kracht roept een tegenkracht op; een sterke Kracht, een sterke Tegenkracht. Er is een sterke status-quo handhavende kracht in de kosmos. Je moet dus erg sterk zijn of steeds meer worden om de jou bevechtende Onwaarheid, de Ego-kracht, het (Ware) hoofd te bieden. Maar, in het gevecht wordt je juist sterker. Je wordt namelijk bewuster. Tegen Bewustzijn kan *niets* en *niemand* op.

Je moet alles zelf doen. Alles. Je kunt, als je dat kunt, op Bewustzijn afstemmen, op een Meester die dit Bewustzijn belichaamt en *is*. Dat kan je niet alleen helpen om het proces van groeien (als Bewustzijn) te versnellen, zonder aangesloten te zijn op (en eigenlijk zelfs verdwenen te zijn als persoon in) Bewustzijn is dit groeien praktisch onmogelijk – hooguit is het dan mogelijk wat voorbereidend werk te verrichten. Maar ook dan, ook als je het geluk van de Meester, van de Levende Stroom van Bewustzijn ten deel gevallen is, moet je alles zelf doen. Hoewel dit (zelf doen) niet de Uiteindelijke Waarheid is, is dit niettemin (voor je staat van bewustzijn van dit moment in je groeiproces – en daar gaat het nu om) een vreselijke waarheid voor velen, en vooral voor het vrouwlijke, omarmende, samenwerkende in ons. Het mannelijke is er blij mee. Dat wil, zo *lijkt* het, niet anders dan zelf doen, zelf kunnen. Maar als het mannelijke zich overgeeft, eindelijk écht erkent, ten diepste (door schade en schande) inziet dat het het zelf niet het beste weet dan groeit de drager van het mannelijk principe, dat is elk mens, pas echt snel. Overgave aan een Meester is voor 'het man' een onschatbare zegen. Maar totale overgave is al een zeer

gevorderd stadium in het spirituele proces (en strikt genomen zelfs het eindpunt van je gevecht in en als het duale bestaan).

Met of zonder Meester, voorlopig zal men het groeiproces gewoon zelf moeten blijven vervolgen. Eenmaal bij een Meester kun je niet achterover leunen. Integendeel. Je zit in het Vuur. Jij, je ego, hapt naar adem. Je *moet* wel Zien. Het is Zien of vertrekken. Verdwijnen als ego of weggaan als ego.

Overgave aan een Meester komt pas als je eraan toe bent. Zolang je je niet ten volle bewust wordt van het feit dat je (ergens, stiekem) nog steeds denkt het beter te weten, je eigen denken meer vertrouwt dan het Leven Zelf, dat door en als de Meester schijnt, zal er geen overgave zijn en mis je voorlopig weer, zoals zo lang al, het Leven.

Het Leven en jij gaan niet met elkaar samen. Ze haten elkaar. Of eigenlijk: jij haat het leven. Jij (en dit is bijna te absurd voor woorden maar wel bevrijdend lachwekkend) wil nog steeds het Leven veranderen. Het Leven wil jóu niet veranderen, Het *is* voortdurende verandering. Het Leven laat je alleen groeien en dat wil je niet, dat doet pijn. Het gegroeid worden moet je zelf doen, dat wil zeggen, laten gebeuren; het is een eenzaam Gebeuren, het leven. Niemand kan je troosten. Niemand kan de pijn verzachten. Je moet *zelf* zó ver groeien dat je het punt bereikt waarop

je Ziet dat jij het niet doet, het groeien. Dat je niks *kunt* doen.

Mijn schijnbaar ondankbare taak is je op het pad van pijn te brengen en te houden. Een zware, pijnlijke, soms absurd schijnende taak (maar slechts absurd vanuit het 'normale', dagelijkse, onverlichte bewustzijn). Taken bestaan echter niet. Het is het Leven Zelf Dat Mij doet. Het is de Stroom van Bewustzijn.

Als je bewust teruggeeft, datgene teruggeeft waaraan je je hebt moeten hechten in een ver of recent verleden, geef je het getransformeerd terug, het is een ware gift (of het nu woede is, verdriet, angst of wat dan ook, maar uiteindelijk altijd een vorm van energetische verkramping). Het is jouw unieke bijdrage aan de transformatie, transcendering van de staat van bewustzijn van de wereld.

Als je onbewust teruggeeft, geef je niks, je bent bezig met overleven, bezig de rotzooi in jou niet te hoog op te laten lopen en vooral om de rotzooi niet te hoeven zien. Aan overleven is niets verkeerd, maar het is niet het Leven dat je eigenlijk wil ervaren, zijn, bewust zijn.

Als je niet teruggeeft, bewust of onbewust, word je in meer of mindere mate depressief. Wat op zich niet verkeerd is, als overgangperiode naar een ruimer, opener bewustzijn. Tenzij je je daar bij neerlegt of naar medicijnen grijpt. Dan is het een gemiste kans. Zich ergens bij neerleggen is iets anders dan er niet tegen vechten, de depressie doorleven en er inzicht door krijgen. Neerleggen is een schijnbare en geen feitelijke acceptatie van een verkramping, in dit geval, de depressie. Het is een extra verkramping. Een *verder* terugtrekken uit de Realiteit.

Waarom Ik nog steeds mediteer, vraag je? Terwijl de hele dag een meditatie is voor Mij? Dat weet Ik niet. Ik snap geen waarom-vragen, Ik begrijp geen causaliteit. Hoe kan Waarheid uitleggen aan ZichZelf waarom Hij en Zij Waar Is?

Laat enkel alles steeds weer los. Ook als er zich na een periode van verwarring een nieuw, ruimer idee van de werkelijkheid begint te formeren, herken het ontstaan hiervan en laat los. Het ego eigent zich alles toe. Zo zal het ook het loslaten meteen proberen in te palmen. Zeker als je gaat merken dat loslaten je goed doet, als je eenmaal begint te zien hoe het werkt. Als je 't loslaten niet kan loslaten, gebeurt dat ook, het inpalmen. Dan eigent het ego zich dat toe als háár nieuwe waarheid (terwijl verkramping een onlosmakelijk deel van de Realiteit is). Als je dit gelezen hebt, het door je heen hebt laten gaan, laat los. Maar lees niet te snel. Dan lees je enkel woorden.

Zie, als zoeker zijnde, je voortdurende neiging om te zoeken naar de mogelijke reden(en) waarom je je nu zo belabberd voelt; idem met het uitvinden waarom je je nu opeens goed voelt. Hoewel deze laatste variant veel minder vaak voorkomt, komen beide zoektochten, beide kanten van de medaille, op hetzelfde neer.

Een open, waarheidsminnend en -vindend onderzoek is niets op tegen – een betere tijdsbesteding is nauwelijks denkbaar – maar zie je motieven. Wil je de factoren kennen om je een volgende keer langer goed te kunnen voelen of vaker of niet of minder belabberd?

Je weet het antwoord. Je kunt niets voor jeZelf verbergen. Niets.

Een *ware* discipel, een *waar* kind van de Waarheid, verwacht niets van zijn Meester. Werkelijk Niets. Hij wil gewoon in Diens Aanwezigheid zijn.

Wees in Mijn, al dan niet fysieke, Aanwezigheid en laat in die Rust al je rust en onrust, al je neigingen, al je ontkenningen van je ego, opkomen. Reageer niet. Wees Stil. Wees in Mij. Wees Mij. Wees zonder jezelf.

Aanwezig zijn lijkt makkelijker in gezelschap van (vooral) één of anders meerdere mensen.

Als je echter niet alléén, in je eentje, *aanwezig* kunt zijn, dan kan je er rustig van uitgaan dat je dat in gezelschap van anderen ook niet kunt, bent. Er is niemand aanwezig die de woorden produceert die je tegen de ander(en) zegt. Er is een volledig met onzin gevulde leegte. Alleen de Leegte Die zich bewust is van Zichzelf is Aanwezig.

Word weer leeg en wees lemand. Pas als je lemand bent, als Jij er bént, kun je een waarachtig Niemand zijn.

Hoe staat het met je verlangen naar modder?
Gooi niet met modder, spring erin.

Bewustzijn toont Mij rechtstreeks de enorme bron van mogelijkheden die Ik ben – en die Jij, in principe, bent. Het is soms letterlijk duizelingwekkend.

Ach, wat een boel vreugde is er toch als je bewust lijdt.

Kijk nooit naar iets.

Zie de wereld als een geheel waar jij en waar alle levende en schijnbaar levenloze entiteiten toevallig deel van uitmaken, waar jij als slechts een mogelijke vorm in verschijnt.

Kijk als Bewustzijn – niet als jezelf, niet als een ander.

Herken kijken als activiteit zelf, beschouw het niet als middel. Als je je zien Ziet, is het zien verdwenen in een totaal-beleving.

Voortdurende totaal-beleving als Onpersoonlijk Subject is Verlichting; er is geen afgescheidenheid meer, geen persoon, geen subject, geen object.

Plant je voeten stevig in de aarde en laat je bovenlijf vrij dansen in de lucht en waai met alle winden mee.

Het lijden is er al. Nu Jij nog.

Gisteren was het feest. Je bent te laat.
Morgen is het feest. Je bent te vroeg.
Vandaag is er niets.

Als je hoofdpijn krijgt als je 'moet' vrijen, wees je bewust van de hoofdpijn.

Loop niet weg voor je eigen scheten. Sta er middenin. Ruik goed, totaal, hoe je de geleende lucht hebt getransformeerd, en teruggeeft aan de wereld. Wees je bewust van jouw bijdrage aan de wereld.

Wees niet bang voor de toekomst. Je denkt steeds, niet volledig maar half bewust, dat het nóg erger kan dan de huidige toestand waar je je in bevindt. Maar dat kan niet. Het kan niet erger. Je functioneert en ervaart jezelf al als een afgescheiden entiteit. Je hebt niets te verliezen. Enkel je pijnlijke afgescheidenheid.

En maak gerust fouten en praat ze niet goed. Dan komen er wat gaten in de grote fout die jij nu bent. Dat schept eindelijk mogelijkheden.

Nee, je partner zal je niet verlaten. Hij of zij is nooit bij je geweest en kan je dus onmogelijk verlaten.

Waarom maak je je zo druk om verlating? Of ben je zelfs daar nog te onbewust voor, te beseffen dat je bang voor verlating bent?

Kom eerst maar eens tot elkaar, via jezelf. Dan kun je altijd nog uit elkaar, als de (vermeende) relatie in de blote werkelijkheid dan geen succes blijkt te zijn. Maar als je allebei eerlijk bent, heb je daar in dat geval allebei vrede mee.

Een succesvolle relatie bestaat niet. Je bent totaal geïndoctrineerd (en verkrampd) met woorden als succes, falen, fout, goed, verbeteren, crisis etc.

Verlichting is de zoveelste vluchtroute, de vluchtroute voor gevorderde en verstokte vluchters. Houdt het dan nooit op?

Zie je naaste familie als mensen en je leven verandert.

Het gaat er niet om je beperkingen op te heffen maar om een steeds diepere laag van beperkingen (van en aan jou, inherent aan het leven) aan te boren, op te sporen, zich te laten aandienen, en deze te (willen) Zien.

Ook een zelfde beperking kan steeds weer terug komen, om haar steeds scherper, duidelijker, onontkenbaarder waar te nemen, en uiteindelijk te Zien – zodat zij niet meer onbewust je gedrag bepaalt, zodat haar verkrampde energie vrijkomt en aangewend kan worden voor wat Jij eigenlijk komt en wilt doen.

Het gaat nergens om in het leven. Dat is een feit. Maar zo makkelijk kom je er niet van af.

Weet je wat een open hart is? Nee? Dan wordt het tijd om dat uit te gaan vinden en te ervaren. Anders heb je pas écht iets gemist voordat je sterft. Dat kan Ik je vertellen.

Huil je wel eens omdat je zo dicht zit? Elke traan is goud, moet je weten. Maar het kan zijn dat er eerst vele druppels bewustzijn nodig zijn om een gaatje te kunnen branden voordat de eerste traan je mag verlaten. Of een ramp. Als een ramp je overkomt, blijf vooral huilen. Denk niet na. Huil bewust. Als het huilen stopt, wees bewust dat het stopt, verlang niet naar meer. Als je verlangt, wees je bewust van je verlangen. Als je als een propje ellende over de vloer kruipt (hetgeen velen gebeurt die uiteindelijk de moed hebben mogen ontvangen om (iets van) het Leven toe te laten), wees je bewust van het propje.

Ga zó ver naar binnen tot je niets meer kunt vinden. En ga dan verder.

Leer, met vallen en opstaan, je verlangens die van binnenuit komen te onderscheiden van die die van buiten komen.

De Natuur is één. Jij bent twee. Jij hebt gewonnen. Maar geniet jij van je winst?

Door zorgvuldig te onderscheiden valt elk onderscheid weg uiteindelijk.

Bewustzijn kan alleen 'bereikt' worden door *nu* bewust te zijn.

Liefde is er enkel als je *nu* Liefde bent, of er nu haat of liefde is.

Waarheid is er als je klaarstaat, zonder inspanning op wacht staat, om de leugens en alle bezoedelingen van de Helderde Staat te Zien.

Dan, als ze in alle Helderheid en Ontvankelijkheid opgewacht worden, maken ze rechtsomkeert. Leugens houden niet van Zien, van Licht, van Bewustzijn, van Totaal Welkom zijn. Maar als jij van, aperte en subtiële, leugens houdt, van dingen half in het donker houden, komen ze graag op bezoek en verlaten je nooit meer als jij er geen genoeg van krijgt.

Al voordat je de deur open doet, zijn de leugens, de schijnbaar onschuldige verdraaiingen van Waarheid binnen. Ze ruiken het aan je, hoe sterk je in je schoenen staat.

Alles helpt je om bewust te worden. Want je zendt je eigen mate en hoedanigheid van (on)bewustzijn uit. Hoe je ook probeert om iets anders uit te zenden, je kunt Bewustzijn nooit foppen – ook al denk je vaak ergens mee weg te komen, ook al ben je kampioen wegmoffelen. De Waarheid die Bewustzijn is, Ziet alles wat je doet en denkt en ervaart. Jij *bent* Bewustzijn. Jij ziet alles – ook al geloof je liever je ego dat niet, *nooit* wil zien.

Pas als álles mislukt is, als je diepste wensen op een fiasco zijn uitgelopen, kun je beginnen. Dan begin je. Er wordt begonnen.

Hoelang blijf je nog in oorlog met iedereen?

Volg totaal je verlangen en raak gefrustreerd. Geef niemand de schuld, ook jezelf niet.

Zie hoe je jezelf steeds, voortdurend zit te corrigeren en ook het corrigeren weer als fout ziet (of erger nog, als goed).

Zie, durf eens te zien hoe bang je voor anderen bent.

Dat het niet regent wil niet zeggen dat de zon schijnt. Je loopt voortdurend in de mist.

Je ziet niks of slechts enkele meters voor je en voelt, in de vorm van mist, de regen niet.

Word de beste ergens in en geef je dan over.

Desnoods word je de beste in het je niet over kunnen geven.

Man of vrouw, word je bewust van je concurrentie met anderen.

Laat meditatie spontaan tot je komen.

Begin rustig en besteed er dan langzaam meer tijd aan.

Als je nergens zin in hebt en al helemaal niet in mediteren, mediteer dan. Heb de pee in.

Wees gedisciplineerd bij het proces van mediteren. Wees bewust van je hekel, gebrek aan of juist vastklampen aan discipline.

Onderzoek *zeker* ook je houding ten opzichte van (de discipline van) meditatie: wel of niet mediteren, wanneer en hoelang en hoe serieus. Je houding ten opzichte van je meditatie is jouw houding in het leven.

Verander niets aan je houding. Dit kun je toch niet. Sla enkel gade.

Word je bewust dat je *eigenlijk* niet begrijpt wat meditatie is. Ga gewoon door. Je begrijpt ook niet wat een stoel *is*. Toch ga je erop zitten.

Word je bewust van je steeds weer aandacht willen hebben van anderen en hoe je je voelt als dat, bij genadige uitzondering, eens niet lukt. Voel en vraag je af of dát was wat je wou: aandacht.

Word je bewust hoe je voortdurend met de andere sekse bezig bent (of dezelfde, bij homofilie), hoe dit achter alles schuilgaat. Merk elk moment op.

Word je ervan bewust hoe je voortdurend met jezelf bezig bent, hoe je over denkt te komen, met name in relatie tot de andere sekse (of dezelfde, bij homofilie).

Merk op dat en hoe je je hoofd steeds weer of voortdurend van je romp scheidt en voel het effect op (de spanning in) je lijf en je ademhaling.

Merk op hoe gemakkelijk een nieuwe conditionering in jou ontstaat, hoe jij, een mens, werkt. Al die condities tesamen, dat 'ben' jij? In een mum van tijd, éven verder kijkend, snap je je hele leven en kan het proces van disidentificatie beginnen. Het waren allemaal maar conditioneringen, niets ervan was Jij.

(Totale) deconditionering is niet mogelijk; disidentificatie wel. Meer dan disidentificatie heb je niet nodig.

Doe alles voor jezelf, doe niks voor anderen. Doe ook niks om je ego te plezieren of gerust te stellen; je ego, dat zijn de anderen.

Het is een zeer dunne lijn tussen *reden* ergens voor zien en *schuld* geven aan iets, aan een ander, aan anderen of aan jezelf. Hoe dun ook, steek de grens niet over. Wees een objectieve wetenschapper (die de binnenwereld onderzoekt of de wereld vanuit de binnenwereld in plaats van de buitenwereld als uitgangspunt te nemen) en geen moralist. Een moralist vergalt zijn eigen leven en dat van anderen.

Het genoemde onderscheid daadwerkelijk, energetisch blijven maken is erg moeilijk.

Energetisch, ja, want het denken snapt na een tijdje alles wel, en het denken is relatief makkelijk te herprogrammeren. Maar een nieuwe denkwereld creëren brengt je niet veel verder als je niet verder gaat dan dat. Wel is verandering van denken een noodzakelijke bijkomstigheid maar dat proces zal zich vanzelf voltrekken, daar hoef je niets voor te doen.

Nee, de kunst is om je moralisme (en dat is, in reële zin, je afkeuring van de Ene Levensenergie in bepaalde situaties of zelfs bijna voortdurend) niet langer energetisch op anderen te projecteren, anderen niet langer onderdrukt te beschuldigen van *wat dan ook*, maar *alles, volledig*

energetisch, bij jezelf te leren houden. Dan kan het wetenschappelijk zelfonderzoek beginnen en het *echte* leren, het groeien in Bewustzijn. In feite doe je niets zelf. Je laat Bewustzijn jou onderzoeken. Bewustzijn is de Ware, Enige Wetenschap, de enige perfecte objectiviteit, het enige Subject, de enige overstijging van de dualiteit van object en subject.

Geef je helemaal over aan een Meester, als je tenminste werkelijk verder wilt komen in je spirituele ontwikkeling. Maar geloof nooit wat le zegt. Een Meester wil dat ook niet. Hij wil dat je meer en meer zélf de Waarheid gaat zijn. Hij zal je steeds weer terugwerpen op jezelf. Hij heeft er *geen enkel* belang bij dat jij gelooft wat Hij zegt. Als je dat denkt is dat is jouw projectie. De Ware Meester heeft *geen enkel* belang.

Dit is moeilijk te begrijpen, onmogelijk zelfs, zolang er nog een ego is, zolang er nog dualiteit aanwezig is, de dualiteit die jij *bent*, op grond waarvan jij bestaat.

Zie dat je je (nog) niet wilt overgeven aan een Meester. Zie je ego dat denkt: maar als ik het wèl doe, groei ik daar (misschien of waarschijnlijk of zeker) van. Rustig aan. De tijd moet rijp zijn. Zolang je niet *ten volle* beseft dat jij, zoals je nu, als ego, functioneert, jezelf niet hebt gebracht en niet kán brengen wat je ten diepste wenst, kan er niets veranderen, is er niets mogelijk.

Bedachte, onbewust beredeneerde, belanghebbende, nederigheid is lachwekkend. Als er geen diepe liefde voor de Meester in het spel is, gebeurt er nog altijd volstrekt niets. En die liefde zal er slechts zijn als het Verlangen naar jeZelf groot genoeg is, als de buitenwereld zijn aantrekkingskracht verloren heeft. Ik heb het niet over een verlangen om iets te krijgen of om pijn te ontlopen, maar een geheel natuurlijk, zelfexisterend Verlangen zonder meer, noem het maar van je 'hogere' Natuur - hoewel dit laatste strikt genomen niet bestaat: in Werkelijkheid is er geen hoger en lager (deel der Natuur).

Het Verlangen heeft niets met jou te maken, het is een Universeel 'Verlangen', een proces dat slechts een *richting* is: bewustwording van Bewustzijn, van Energie Die zich bewust is van Zichzelf.

Ga Mijn Onpeilbare Diepte binnen, Mijn Bodemloze Put
Waar hemel en hel samenkomen en verdwijnen en al je
vragen zijn verdwenen. En je hoeft hier niets voor te doen
of te zijn. Houd het slechts niet langer tegen. Relax.
Herken je angst voor en je niet toelaten van de Ruimte Die
Ik Ben, Die Jij (uiteindelijk) Bent. Merk je verkramping op,
je gevecht tegen het Leven.

Ik ben niets bijzonders. Ik ben Jou. Als je Mij vindt (in je Hart) vind je jeZelf.

Nee, Ik ben niet leuk. Zolang je nog in leuke, opwindende dingen bent geïnteresseerd, prima, heb een leuk leven. Zolang je nog in lijden bent geïnteresseerd, wat een volgende stap in het leven is, prima, lijd je leven. Als je enkel nog in het 'zelf' bent geïnteresseerd en daarnaar verlangt, prima. Dan zullen we samen ontdekken dat er geen zelf is en dus ook geen samen en ook geen alleen.

Er is geen vorm van relatie tussen ons. Wees dus niet bang dat je iets moet. Leer gewoon je projecties op Mij te zien, ze één voor één te *zien* en dus te laten vallen daarmee. Als je iets echt *ziet*, kun je er niet langer aan vasthouden, op dat moment in elk geval niet. Veel dingen moet je echter steeds weer zien om hun invloed op jou te doen verminderen of helemaal te laten ophouden. De tegenkrachten van onbewustheid zijn sterk, ongelooflijk sterk. Als je evenwel iets eenmaal werkelijk *gezien* hebt, kun je nooit meer helemaal de oude zijn. Je kunt nooit meer helemáál terug naar (de onbewustheid) van waar je kwam.

Doe niets of doe van alles, maar voel je de hele dag alsof je naar de zonsondergang kijkt, rustig, alle tijd hebbend; ook je ogen zijn kalm. Stem je af op dat gevoel.

Door middel van afstemming (attuning) kun je je 'eigen' gevoel, je gewenste staat van bewustzijn, 'creëren'. Als je je op Mij afstemt of op een geliefd persoon zul je jezelf anders voelen en ervaren dan wanneer je je afstemt op bijvoorbeeld een verward iemand in een psychiatrische inrichting of een carrièrejager.

Als je dit uitprobeert en eenmaal verschillen ervaart, kun je zien wat dit kan betekenen voor je *hele* leven.

Het is niet ver meer nu om in te zien dat er überhaupt geen *eigen* gevoel bestaat, geen *eigen* staat van bewustzijn.

Attuning, (afstemmen, intunen óp) is iets heel anders dan andere dingen niet willen zien of onderdrukken.

Je zult waarschijnlijk merken dat zodra de afstemming (op de Meester, op Waarheid, op Heelheid, Eenheid, Liefde, op Dat Wat je *werkelijk* 'wilt') vergeten wordt, wat veruit de meeste tijd gebeurt (en natuurlijk is), andere, oudere, ondoorziene dingen, ervaringen, gedachten, gevoelens, pijnen eerder naar boven zullen komen. Dat is goed. In contrast kun je dingen pas goed gaan zien. Contrast heb je nodig.

Door middel van afstemming ontloop je 'je' (noodzakelijke, menselijke) lijden dus bepaald niet. Je versnelt het tempo van je groei echter, je verhevigst het proces, als je genoeg hebt van je halfslachtige, voortkabbelende leventje. Je kunt het proberen maar het zal je al gauw niet meer lukken om, steeds wanneer er iets vervelends, iets ouds tevoorschijn komt, vlug, al dan niet in lichte paniek, te gaan afstemmen op iets wat jou een beter gevoel geeft. Alles wil namelijk aan het licht komen. Alles. Al je gehechtheden. Als je het licht gebruikt (in je afstemming) komen de donkere dingen één voor één naar boven. Ze worden uitgerookt. Dat doet zeer. Het is de kunst om dit proces te

leren laten. Om niet, of steeds minder, te verkrampen van omhoogkomende pijn. Uiteindelijk, als je van Bewustzijn 'toestemming' krijgt, stem je je op louter Bewustzijn af, en Kén je louter Bewustzijn (met en door middel van en *als* een fysiek-energetisch Lichaam weliswaar) waarin dingen van buiten en van binnen omhoog komen, gezien worden en weer verdwijnen. Maar dat treedt pas op aan het einde van de Reis die geen einde kent.

In 'mijn' geval hebben zich enkele explosies in de geest voorgedaan waarin en waarna de schijnbare dualiteiten van het leven voor eens en altijd waren opgeheven, daar 'ik' *minutieus* en waarheidsgetrouw de twee polen die zich (vanzelf, van nature) steeds aandienden volgde met 'mijn' bewustzijn, of beter gezegd, liet volgen door (Onpersoonlijk) Bewustzijn. Zo volgden 'bliss' (extase) en 'pijn' elkaar steeds sneller op tot de aanwezigheid van de één uiteindelijk zo snel wisselde met die van de ander en de beide extremen elkaar zo dicht naderden en raakten dat ze samen, in elkaar, 'ontploften', tot één. Nu kan Ik in alles, in elke situatie, op elk moment verrukking en pijn herkennen maar wordt en kán zelfs niet meer tot één van beide worden aangetrokken of erdoor afgestoten. Waar kan Ik heen. Er is geen ontsnapping aan de pijn en de 'bliss'.

'Explosie', 'ontploffing', daar moet je je niet iets buitengewoon spectaculairs bij voorstellen, wat als ervaring 'an sich' al nastrevenswaardig zou zijn, maar een beter woord is er ook niet die de ervaring beschrijft.

En zo ging het vervolgens twee dagen later ook met de dualiteit van vrede en chaos (oorlog), ofwel rust en activiteit, het duale stadium waar de student vervolgens in

belandt. Ook hierin volgde 'ik' minutieus de opeenvolgingen van de twee polaire staten die zich steeds sneller na elkaar aandienen. Tot al gauw – want eenmaal de 'slag' van Bewustzijn te pakken, kan het zeer snel gaan - ook daar een explosie volgde. En nu is er ook geen enkele gehechtheid meer aan een vredige staat van bewustzijn. Elk moment is er vrede én oorlog.

Toen was er verlichting, zoals dat heet. Zo. Dit is het dus, wist ik. Deze staat, daar verlangen velen naar. Maar het was heel gewoon. Zo gewoon had ik me nog nooit gevoeld. En ook de ervaren totale eenheid met de natuur was zo gewoon en vanzelfsprekend en volledig dat de aperte en thans sprankelende, schitterende, zinderende schoonheid van de hele natuur daarin wegviel.

De verlichting zelf was het volgende dat wegviel. Ik voelde haar langzaam uit mijn handen glijden en er was niets tegen te doen. Ik voelde een 'streven' terugkomen, een spanning, zonder dat 'ik' iets leek te doen. Ik was duidelijk teleurgesteld. Daar was ik nu te bewust voor om dat te ontkennen. Zelfs lichte paniek kon ik in mij waarnemen. Ik volgde het als betrof het een willekeurig iemand, die dit schijnbare drama overkwam.

De volgende dag echter was de verlichting er weer. Het *leek* erop, door los te laten – zonder dit te *doen*, maar eenvoudig door niet meer aan iets, wat dan ook, vast te klampen – door bewust te blijven, te blijven mediteren, dat

zij weer teruggekeerd was. Maar ook deze staat van verlichting vertrok weer geleidelijk aan. En weer was daar frustratie, een zekere wanhoop (hoewel die door herkenning niet zo groot werd) en een subtiel, maar toch, vastklampen aan – zonder me aan dit schijnbaar verkeerde vastklampen vast te klampen.

Dat zij zo geleidelijk vertrok, de verlichting, maakte het des te erger. Ik zag het gebeuren, stond er naar te kijken, keek uit alle macht wat ik 'fout' deed – überhaupt dééd; wat deed ik als 'ik' nog, zodat verlichting nu weer verdween; was 'ik' niet bewust genoeg? – en kon er niets tegen doen. 'Ik' kon enkel, bewust wat namokkend nog, het hoofd buigen.

Een dag later verscheen de verlichting weer. Maar ik was inmiddels zo gefrustreerd dat het me niets meer uit maakte. Het had mijn interesse verloren. Verlichting of niet, het deed maar, ik had toch niks in te brengen en kon enkel toekijken. Er is in de dualiteit van verlichting en niet verlicht zijn – of misschien moet ik zeggen: eenheid, één-zijn met Alles, elke dualiteit voorbij en bewustzijn hiervan tegenover niet helemaal in de eenheid opgenomen lijken te zijn, een sterker teruggekomen ik-besef – geen explosie geweest. Ik, als Bewustzijn, had er gewoon genoeg van om me er mee bezig te houden. Er was wat er was. Er is nu voortdurend sprake van verlichting, ja, en ook van onverlicht zijn. Er is Waarheid. Er is niets om naar te

verlangen. Er is Bewustzijn. Er is onbewustzijn. Kijk maar om je heen.

Terug in de meditatietent keek Ik om Mij heen en begon spontaan op de dichtstbijzijnde mediterende te mediteren. Ik bestond niet meer als afzonderlijke instantie maar er waren nog ontelbare (onbewuste, onbewust lijdende) 'ikken' over die Ik binnen had te laten, want er was geen binnen meer.

'Mijn eigen' Realisatie van geen-zelf bleek achteraf kinderspel hiermee vergeleken. Nu 'begon' het pas echt. Het kon 'beginnen', want 'ik' ben ontploft. 'Ik' bestond bij de gratie van dualiteit.

God weet waarom deze ikloze staat altijd en overal als zo aantrekkelijk wordt voorgesteld. Er is niks aantrekkelijks aan. Ook niets onaantrekkelijks. Het werk wordt zwaarder, ja, maar je kan ook meer aan. Dat gaat gelijk op.

Het Zijn als Een gaat voorbij aan aantrekkelijk of wat dan ook. Er is eenvoudigweg een natuurlijke, amorele richting, beweging in en van het Universum, in en van en als de mens in de richting van bewust(er) worden. En als 'je' bewust bent ben 'je' bewust, dat is alles.

[Hoewel het voor de overleving van de mensheid als geheel mogelijk wel eens noodzakelijk zou kunnen worden, als op zijn minst de politiek-militaire wereldleiders zich bewust zouden worden van zichZelf, ofwel een gebrek aan zelf, een gezonde leegte – en uiteindelijk zelfs iedereen.]

Aan wie stel je iets aantrekkelijks voor?

Aan een 'ik', aan een ego.

Ik spreek tot Jou, tot Waarheid.

Ik bied je niets aantrekkelijks, enkel Waarheid (op schijnbaar verschillende niveaus maar *altijd* vanuit de Ene Waarheid) – aangezien Ik Waarheid *ben*.

Word je ervan bewust dat je er op uit bent (al lijkt je gedrag het tegendeel te laten zien) afgewezen te worden, dat iemand jou eens (of vaker) goed de waarheid over jouzelf zegt, met of zonder woorden. Zodat eindelijk je gevangenis van je illusies wordt doorgeprikt en je in de vastzittende en leven-vretende pijn wordt gesmeten; want zelf durf je daar niet in te duiken. Sterker nog, je zit als een goed getrainde waakhond je eigen gevangenis te beschermen. Geen wonder dat niemand echt contact met je maakt en niemand je de waarheid durft te zeggen. Want achter die lieve glimlach, achter die enthousiaste houding of dat gezapige gezicht, gaat een monster schuil.

Laat de energie toch niet steeds ontsnappen. Of beter: zie hoe je dat doet. Iedereen heeft zijn eigen methodes om het ontsnappen te laten gebeuren. Vind jouw lekken. Je hebt de energie nodig (en ik heb het niet enkel over vitale energie) om door je verkrampingen heen te branden, maar elke keer als een verkramping, blokkade geraakt wordt, juist als het spannend wordt, laat je de energie gaan. Blijf staan in de pijn, in de spanning of het rotgevoel of wat dan ook. Adem niet (zelf, als het niet totaal vanzelf komt). Zelf ademen is vluchtroute nummer 1 om je op een laag energiepeil te houden, om geen pijn te hoeven voelen, geen boosheid, gekte, onzekerheid etc.

Kijk wat je lichaam wil als je niet zelf meer ademt, maar als de adem spontaan komt of een tijd helemaal niet. En volg de natuur. Wat wil de natuur met jou in plaats van jij met de of je veronderstelde natuur? Ben je daar nooit benieuwd naar?

Wees niet bang dat je zult stikken als de adem een tijd niet komt. Daar is de levenskracht véél te sterk voor om dat te laten gebeuren.

Er is alle reden toe je een tijdje niet te laten ademen. De chemische samenstelling van je bloed en van al je cellen

is al een hele tijd verstoord door dat onbewuste voortdurende geadem van je. De natuur probeert de balans te herstellen door een tijdje geen adem. Dat voelt wat onwennig.

Als Ik zeg: laat maar los (al je krampen), bedoel Ik niet dat jij loslaat.

Het is een uitnodiging om je over te geven aan en zo af te stemmen op (Mijn) Bewustzijn Dat zich Bewust is dat je iets aan het vast- en tegenhouden bent. Als jij (als jij, als ego, met een motief) in jezelf gaat zoeken (naar je verkrampingen en hoe deze los te laten), is het meer dan waarschijnlijk dat je nog meer zult verkrampen.

Ik probeer jóu te bereiken, achter je verkrampende ego-jij. Maar goed, als het ego zich, zoals altijd, aangesproken voelt en de uitnodiging als een bevel of aansporing of mogelijkheid tot bevrijding wil zien, dan moet het zo zijn. Verkramping moet nog erger worden, het ego nog versterkt, duidelijker herkenbaar worden om bewustwording te laten rijzen dat jíj dat doet, die verkramping. Jij bént de verkramping in feite. Zonder de verkramping besta je niet als 'jij' – niet zoals je jezelf, enkele momenten uitgezonderd misschien, kent tot nu toe. Alleen door jezelf *volledig* op te geven, kun je ontkrampen (van de ik-kramp die jij, als jij, *bent*).

Een ego verliest *altijd*. Het is niet zo dat het soms wint, soms verliest. Maar een ego wil dit niet inzien uiteraard. Een ego ziet überhaupt niets. Elke actie die op wat voor manier dan ook voortkomt uit je ego, levert je niets op, helemaal niets.

Er is maar één echte uitdaging voor het ego, dat (stiekum) denkt dat het almachtig is en het centrum van de wereld, er is maar één zinvolle bezigheid: zichzelf leren opheffen, uit te vinden of het daartoe in staat is.

Ik heb van Nature, zoals iedereen, een bloedhekel aan het ego. Alleen kom Ik daar ronduit voor uit. Kom Mij niet aanzetten met praatjes dat je alles lief moet hebben. Het ego is een walgelijk instrument – dat kun je zelfs ruiken aan jezelf of aan anderen, als je daar gevoelig voor bent. Wel kan Ik verwondering en ontzag voelen voor de enorme kracht en het schier eindeloos vernuft van het geval. Een gevaarlijk en machtig 'tegenstander'.

Een krachtig optreden wordt gevraagd van de Waarheid, nog krachtiger en vernuftiger dan dat van het ego en dat is mogelijk want de Waarheid kan het ego leren kennen en het ego de Waarheid niet. Bewustzijn is de enige (Ware) Kracht.

Tegen Ego dient het Zwaard van de Waarheid te worden gehanteerd indien dit nodig is, zónder aarzelen (want een aarzeling en het is te laat) en niet altijd een lief aaitje over z'n bolletje – meestal niet zelfs, dit speelt ego doorgaans in de kaart.

Uit Liefde kun je liefde laten wachten, uit Mededogen het monster in de ogen kijken. De Kunst is niets te doen en Ego daarmee uit zijn tent te lokken want die taal, Niets en Stilte, begrijpt het niet, daar wordt het onrustig van. En

dan, als het zichzelf verraadt, als het probeert je in te pakken, in te palmen, te manipuleren, te compromitteren, te bijten, te vernietigen, sla je onbarmhartig mededogend toe.

Als Waarheid val je nooit als eerste aan. Maar je *moet* je verdedigen en wel door Ego ineens, op het juiste moment, de spiegel voor te houden. Als Ego *iets* doet moet Jij namelijk ook *iets* doen; dan volstaat *niets* niet.

En in de spiegel, als er geen tijd en ruimte meer is om terug te trekken, verbrandt het.

En als Jij eenmaal doorkrijgt dat je zonder ego eigenlijk beter af bent dan mét (dat het *zelfs* beter voelt zonder ego in pijn te zijn dan mét ego zonder pijn) dan is er geen houden meer aan en kan het (groei-, oftewel verdwijningsproces) snel gaan. De dood van het ego is onherroepelijk geworden, wat voor enorme wanhoopsoffensieven ter overleving het nu ook zal beginnen te voeren met alle pijn van dien – pijn die, als zij onbewust blijft, jouw hervonden Waarheid meteen weer zal ondermijnen. Enkel door *ieder moment* Trouw te blijven aan (je diepere, Onpersoonlijke) Waarheid 'sterft' Ego. (dat wil zegen: ben Jij aan zijn invloed onttrokken, daar Jij nu Aanwezig bent. In het voortdurende Licht van Jouw Aanwezigheid is geen plaats, geen ruimte voor ego.)

In de eerste plaats heb Ik het over je 'eigen' ego (dat eigenlijk niet zoveel met 'eigen' te maken heeft als je wel denkt). Maar als je 'eigen' ego vernietigd is, of naar de achtergrond verwezen, niet meer bepalend voor je gedrag, voor je leven, dan zijn er nog ontelbare egootjes (van andere zich afscheidende entiteiten) over, waarvan sommige het proberen, het wagen in de buurt van het zeer begeerlijke maar enge Licht te komen en dit, of ze nu willen of niet, maar dit is gewoon hun aard, proberen te testen, en te bezoedelen, te verduisteren, bondgenoot te maken van het duistere, geniepige. Met die zogenaamde andere ego's dient even radicaal te worden afgerekend.

Als Waarheid kun je niet weglopen en je achter een muur van liefde verschuilen. Ego, al is het een illusie, *is* aanwezig in de wereld. Er *is* een strijd tussen Waarheid en ego, illusie, onwaarheid. Dit is de echte, enige strijd in de wereld, waar alle oorlogen uit voortkomen.

Het ego houdt ervan de strijd te ontkennen, dan kan het in het geniep zijn verwoestingen voortzetten zonder dat iemand zijn daderschap in de smiezen heeft.

Ja, de geheime oorlog van de wereld, in ons en overal om ons heen. Zullen we, met het oog op een menswaardig bestaan, (tijdig) bewust durven, willen worden van onze verborgen pijnen in plaats van deze onder het mom van allerlei religieuze, politieke, economische of wat voor

motieven dan ook op anderen af te reageren? Durven we zelf Mens te Zijn?

Een lafaard maakt altijd een ander zwart, bestempeld deze tot vijand. Dit is zo triest en kost zoveel extra leed want de vijand, de veroorzaker van het extra, onnodige lijden, zit in hem zelf.

Als je (uit onopmerkzaamheid en gehechtheid) niet voorbij een bepaald stadium van Bewustzijn gaat (namelijk het vijfde, dat van vrede) zul je de (realiteit van) oorlog niet erkennen en er (dus) aan meedoen (en wel onvermijdelijk aan de kant van Ego), zeker als je jezelf als de goede (partij) beschouwt (wat ego's uit de aard der zaak nu eenmaal *altijd* doen).

Als je de strijd tussen man en vrouw, of eigenlijk het Mannelijke en het Vrouwelijke, meer en meer begint te begrijpen, als je zover in het gedoe van 'de liefde' hebt durven duiken met één of meerdere partners, als je, aangezien je liefde zag gloeien aan de horizon, daarin bereid bent geweest steeds weer onliefde te voelen in het nu, als je man- en vrouwhaftig je pijn hebt gedragen en wellicht zelfs samen om jullie onmacht hebt gehuild, dan lever je een bijdrage aan de wereldvrede waar mening politiek leider of vredesonderhandelaar jaloers op zou zijn (als ie ervan wist).

Je hebt er geen benul van hoe enorm arrogant je bent. De normen wijzen arrogantie af en ook jij hebt dit keurig verstopt achter je valse bescheidenheid. Maar dit gedrag, als je ook nog eens boven de arrogantie gaat staan, maakt de arrogantie nóg groter, Daal nu voor de grap eens één niveau af, wees voor ééns even niet zo onbereikbaar arrogant en zie je eigen prachtige arrogantie in volle glorie schitteren. Hoe goed jij alles weet. Of, hoe goed en weldoordacht jij alles in twijfel kunt trekken. Of, hoe goed jij weet dat je eigenlijk niks weet. Etcetera etcetera. – want er komt geen einde aan dat zogenaamde weten van dat tot keizer(in) gekroonde hoofd van jou. Je denkt zelfs dat je gedachten van jou zijn.

Ik kan alles zeggen. En van alles kan Ik vervolgens het tegendeel weer beweren, aangezien Ik alles in mijZelf heb gevonden, aangetroffen. Als je eenmaal de smaak te pakken hebt om allerlei 'officieel' vreselijke dingen in jezelf te zien en te erkennen, dan volgt de een na de andere onthulling. En zo erg is het allemaal niet meer dan. Bevrijdend eerder. En op een gegeven moment, door steeds weer neutraal, onpartijdig te Zien in wat eerst nog jezelf lijkt, kan het besef doordringen dat je al die onderdrukte ellendige dingen niet langer de wereld in stuurt - want je verkrampte energieën en de inhoud ervan blijven niet bij en beperkt tot jou; zo alleen ben je niet - maar dat je de ellendespiraal hebt doorbroken. Het rustige besef komt dat je, door de misdadiger in jezelf te zien, eerder (en min of meer per ongeluk) een weldoener bent geworden dan een misdadiger – ook al lijkt je omgeving misschien niet zo blij met je verandering, met je omarming van het veroordeelde, het zogenaamde duistere.

Geef geen liefde, geef jeZelf.

Hoe meer je aandacht gericht is op het Zelf, het Onpersoonlijke Zelf, hoe meer je, vanzelf, geeft.

Doe nóóit wat Ik zeg – enkel omdat Ik dat zeg.

Doe altijd wat Ik zeg.

Laat jouw 'eigen', geleende denken niet bepalen wat je doet. Dat heeft je nog nooit iets Waarachtigs opgeleverd.

Je kunt het op z'n minst met hart en ziel proberen, te doen wat Ik zeg. Maar doe het niet halfslachtig, dan raak je nog verder weg. En dan ga je in die (als negatief) geïnterpreteerde ervaring geloven zoals je abusievelijk in al je (simpele, beperkte) ervaring gelooft als zijnde jouw waarheid. En daar zul je je vervolgens door laten leiden en dan ben je zo mogelijk nóg verder van huis.

Maar Ik zeg nooit iets vanuit Mezelf. Ik zeg nooit zomaar iets. Ik Weet dat er geen zelf is. Ik hoef Me niet meer veilig te stellen. Ik kan geen kant uit. Ik ben *alles*. Ik moet altijd Zijn.

Lijd met stille vreugde (dat wil zeggen bewust). Of, als het lijden 'te erg' lijkt te worden, heb totaal de pee in of wees helemaal wanhopig of verdrietig, zonder zelfbeklag (of beter: Zie je, vaak subtiele, zelfbeklag). Ga niet in het midden zitten.

Ga naar waar je, als een magneet, heengetrokken wordt. Luister niet naar je denken en je gevoelens. Merk deze op, maar laat je niet door hen leiden. Of ze nu gelijk hebben of niet, ze hebben nooit gelijk.

Betreed eerst de buitenwereld en als deze je niet meer trekt, als je eindelijk overspannen van de buitenwereld wordt, voel dan de magneet van binnen aan je trekken. Doe niets, word getrokken.

En als 'binnen' je niet meer trekt, Zie hoe 'binnen' en 'buiten' exploderen tot Een.

Je bent óók je lichaam, júist, je bent hier *als* lichaam, een oneindig lichaam, oneindig in ruimte en tijd. Een noodzakelijke en unieke samenbundeling van oneindig veel krachten van de kosmos, een noodzakelijke beperking van het onbeperkte. Maar als je jezelf, je gehele lichaam, niet als een vibrerend energieproces kunt ervaren maar slechts als een vast, materieel lichaam en/of als denkend 'ding', dan kom je en ben je al in grote problemen (illusies).

Vroeg of laat zul je de Waarheid omtrent jouw lichamelijk hier aanwezig zijn '*zelf*', als Bewustzijn, moeten ervaren en je niet langer door Mij laten verwarren of napraten wat je gelezen, gehoord of ervaren hebt hierover. Het gaat hier om een fundamentele, woordenloze, onvermijdelijke Waarheid die jou opent voor (het Zijn van) de Waarheid van de hele Kosmos, het Kosmisch Lichaam Dat Jij Bent.

Als je in illusies vastzit, zit je in de problemen. Problemen zijn illusies, ze bestaan niet.

De hoogste wijsheid is: verblijven in en als het (Onpersoonlijke) Zelf, in en als het niet-zelf (de leegte), in en als Bewustzijn. Als je, zelfs maar lichtelijk, gehecht bent aan het verblijven in en als het Zelf, dan verblijf je niet in en als het Zelf.

Ik heb lang geprobeerd 'in het lichaam te komen', 'op aarde te komen', zoals dat heet. Wat een gevecht. Het is me niet gelukt. Want ergens, verholen, identificeerde ik me nog steeds enigszins met het fysieke lichaam als min of meer vaste vorm waar mee te manipuleren viel (opdat ik in mijn lichaam zou komen, beter geaard zou zijn e.d.), en ook met het op aarde zijn als norm. Ik besteedde aandacht aan (oftewel, ik manipuleerde) onderdelen van het lichaam. Opdat het (een veronderstelde) 'mij' (beter) zou kunnen dienen.

Maar Ik ben een fysiek-energetisch, Levend, vibrerend, voortdurend in beweging zijnd Lichaam, zonder grenzen, wel met een zichtbare vorm dat als centrum van iemand lijkt op te treden. Als Bewustzijns-lichaam te leven, te functioneren en dit te Zijn, is heel wat anders dan wanneer deze twee (lichaam en bewustzijn) abusievelijk onderscheiden worden en (1) het bewustzijn in het lichaam 'gepropt' moet of (2) het lichaam in het bewustzijn gepast, begrepen moet worden. In het Zien van het (onpersoonlijk) Zijn valt elk onderscheid vroeg of laat weg. Er is geen dualiteit meer en die heeft nooit bestaan.

Kijk niet met je ogen maar wees, wees *als*.

(1) dit is het materialistische denkbeeld: Ik b́en het lichaam, fysiek en geest, met de geest als afgeleide van het fysieke lichaam.

(2) dit is een gangbaar alternatief in spirituele kringen en benadert al meer de realiteit: Ik heb een lichaam.

Maar vaak, hoewel het intelligente denken beter weet in theorie, identificeert men zich in de tweede benadering onbewust toch met het denken, met gevoelens en met een veronderstelde ziel - in de (onbewuste) praktijk vooral met gedachten: de wereld van de geest met het fysieke lichaam als afgeleide daarvan. Ook hier blijft dualiteit bestaan. In de eerste plaats is er 'ik', met mijn gedachten en er zijn andere ik-lichamen met h́un gedachten; en daarnaast is er ook nog de wereld (het 'niet-ik'). In de tweede plaats blijft het lichaam iets wat je niet echt zou zijn; het zou slechts een noodzakelijk 'iets' zijn om de *ware* persoon te kunnen manifesteren en te laten leren op aarde.

Maar Ik ben een Bewustzijnslichaam, Ik besta *als*. En dan niet als een fysiek lichaam dus. Dit is 'slechts' een zichtbare vorm, schijnbare materie. (Als je jeZelf onderzoekt, Zie je uiteindelijk dat er geen materie bestaat.) Dit fysieke lichaam *is* Bewustzijn, Bewuste energie. Er is een verdichting van energie.

Er is Bewustzijn, het *Ene* Bewustzijn. En hier is een verdichte, gemanifesteerde vorm daarvan. Hier is geen 'ik' - dat een lichaam kan *hebben*.

Het zichtbare lichaam deint mee op en als de golven van Bewustzijn, het Ene, Grote Lichaam, het Kosmisch Bewustzijn. Ik ben hier nu als Kosmisch Bewustzijn, wat Ik altijd al was. Het heeft geen zin dat te bedenken of te (proberen te) begrijpen. Het is een Realiseren, het *Zijn* van (Kosmisch) Bewustzijn. Ik heb niets in te brengen in het kosmische proces van Bewustzijn. Ik Ben dit Bewustzijn namelijk Zelf.

Als je met dingen bezig bent, verkramp je.

Als je met anderen bezig bent, verkramp je.

Als je met jezelf bezig bent, verkramp je.

Alleen vanuit de 'vrije' positie van Bewustzijn (waarin Jij als Bewustzijn Bent en zo functioneert) is er geen verkramping.

Enkel en alleen door je niet te identificeren met *wat dan ook* op aarde, door je helemaal aan niets vast te klampen, en zeker niet aan de aarde, alleen dan kun je volledig op en van de aarde zijn, in de wereld.

Probeer niet te begrijpen. Laat enkel steeds weer al je aardse identificaties los: lichaam, gedachten, gevoelens, zintuiglijke gewaarwordingen. Je bent altijd maar met ze bezig of bezet door hen. Alle Ruimte, om te Leven, laat je je zo ontnemen. Laat liever los, als je geademd wil worden.

Opnieuw en opnieuw, laat los. Zie jezelf bezig zijn met iets of iemand(en) en hoe dit al 'jouw' (onpersoonlijke) Ruimte inneemt. Zien *is* loslaten. Jij kunt niet loslaten. Je kunt slechts, door te verdwijnen als 'jij', het Zien toelaten. Dan *is* er loslaten. En dan, vroeger of later, meer en meer en langduriger achtereen, zal er *iets anders* verschijnen, dóórschijnen, tussen al deze opkomende en jou in bezit nemende vormen door, daarin en daarachter: het Onbekende dat niettemin bekend is op de een of andere manier: het vormloze, niet identificerende, zich nooit hechtende Bewustzijn.

Bewustzijn bepaalt, regelt, beheerst het (schijnbaar materiële) lichaam. Als je Bewust bent, Zie Je dit. Jij hebt volstrekt niets over je lichaam te zeggen; je kunt Bewustzijn niet manipuleren.

Iedereen is pedofiel. Iedereen, ook je partner, functioneert namelijk als en is emotioneel nog volop kind en puber. Twee volwassenen, twee *bewuste* mensen die vrijen, dat is heel wat anders. Stel je dat eens voor.

Een vrouw wil en kan zich niet overgeven als haar mannelijke partner, al is het maar een beetje, gehecht aan haar is. Een man moet, uiteindelijk, vrij staan, totaal onthecht zijn (en dat kan alleen door zich *totaal* met het vrouwelijke (met de aarde) te verbinden). Dan *valt* Shakti voor Shiva – als ze durft tenminste, want wat is er ongrijpbaarder en gevaarlijker (voor het ego) dan een Vrije Man, Die Ik ben. Wat is er (vanuit Ego gezien) onbetrouwbaarder dan (puur mannelijk) Bewustzijn Dat enkel Trouw is aan de Waarheid – en niet aan een vorm van het vrouwelijke.

Als een vrouw zich (nog) niet aan haar man of een Meester kan overgeven, (maar eigenlijk aan de Mannelijke (Bewuste) Kracht in het Universum) volgt de veel langere, zwaardere, (onbewust) pijnlijker weg van vichara (zelfonderzoek) – die, uiteindelijk, ook nog eens tot weinig tot niets zal leiden (bij gebrek aan Bewustzijn). Zelfmeditatie is zelfverkramping. Het Ene, Ondeelbare, Goddelijk Bewustzijn is noodzakelijk om de quantumsprong van bewustzijn naar Bewustzijn te kunnen 'maken'.

Hoe voelt dat, als je je realiseert dat jij het niet allemaal hoeft te weten?

Wordt het niet eens *tijd*, tijd om diepgaand uit te zoeken wat al dat zoeken je daadwerkelijk heeft gebracht met betrekking tot wat je ten diepste wilt – of het je überhaupt iets heeft gebracht?

Hoe voelt dat als je dan wellicht (achter al je goedpraten en relativering en schijnoptimisme) *realiseert* dat je hele zoektocht voor niets is geweest, als hij je steeds weer, al dan niet herkende en erkende, frustratie heeft bezorgd?

Hoe staat het met de Liefde in je leven - als je geen partner had of zocht?

Als je niet in Liefde bent, als je Liefde 'vergeet', niet bewust bent, verkramp je, ofschoon je je daar nooit (ten volle) bewust van bent.

Elk moment dat Liefde tot woord verworden is, verkramp je. Bij de term 'verkramping' moet je niet enkel aan duidelijke fysieke tekenen als spiersamentrekking en hoog en snel of anderszins onbewust gecontroleerd ademen denken. Verkramping, terugtrekking uit de Grote Ene Energetische Ruimte die de Realiteit is, is vaak zó subtiel dat je je niet eens kunt voorstellen dat 'jij' dat doet.

Is het jou ook al opgevallen hoe vaak je in je leven al gedacht hebt: dít is het, nú heb ik het, nú ben ik op de goede weg. En hoe even vaak dat zeker weten of deze hoop weer verdween als een kennelijke, maar niet ten volle bewust doorleefde, illusie; om plaats te maken voor een volgend (praktisch) zeker weten, voor een volgende hoop, een volgende illusie, een volgende niet geheel doorvoelde frustratie.

Hoeveel frustratie heb jij nodig en hoe zwaar moet deze zijn voordat je je echt realiseert dat je *gefrustreerd* bent? Ofwel, hoe groot is je ego voordat je je reële situatie durft te realiseren?

Er is de (totale) Realisatie dat je je elk moment over te geven hebt: aan Liefde, aan (gewoon) Zijn, aan Bewustzijn, aan de Leegte van niet-zelf. En jij kunt dit niet doen.

Wil je je gevecht opgeven, ben je daar (bijna) klaar mee, moe van, doodmoe wellicht, dan is het eenvoudiger en voor praktisch iedereen noodzakelijk om daarbij een (Bewuste, Aanwezige, Lavende) menselijke vorm als hulp te gebruiken, een menselijke vorm waaraan je alles, elk moment kunt geven, waaraan je (je gevecht:) jezelf zo volledig over kunt geven, steeds weer opgeven. Zonder deze *bewuste projectie* blijft er op de achtergrond en meestal ook op de voorgrond altijd iets van het zelf over dat je, hoewel dit vaak niet eenvoudig is, kunt leren waarnemen als niet-liefde, verkramping, verzet, afscheiding, poging tot liefde, poging tot verandering etc.

Alleen (de Realisatie van) Liefde kan je tot leven wekken. Al zou je totale kennis van het lichaam en van de geest hebben, al zou je jezelf in beide opzichten tot een perfect mens kunnen maken (en ik ben daarin heel ver gegaan), zonder Liefde betekent het niets, Leeft het niet, is het doods. Alleen door Liefde is er Liefde. Geen pillen, geen yoga, geen meditatie, geen inzicht, geen liefde, *alleen Liefde brengt Leven*, of eigenlijk: *is Leven*. Liefde is Aanwezig (durven) zijn als belangenloos Bewustzijn.

Als je de liefde bedrijft, waar is de liefde?

Je eet net zolang tot je bord leeg is, en dan, als je genoeg hebt, schep je nog wat op.

Je droomt net zolang tot je illusies op zijn; en dan haal je de volgende binnen.

Nee, je hoeft niet bang te zijn dat het arsenaal aan illusies waar je uit kunt putten, uitgeput zal zijn voordat je overlijdt. Het arsenaal is onuitputtelijk. Illusies zijn er namelijk net zoveel en net zolang als jij ze maar wilt, als jij je daar tevreden mee denkt.

Het is zeer verleidelijk om elke scheet die je je realiseert als inzicht en die je aldus transformeert meteen of zo spoedig mogelijk aan anderen te willen doorgeven. *Wachten* is moeilijker. *Wachten*, tot jij er niet meer bent om iets door te geven. *Wachten*, tot ergens een opening is, een opening die *wacht* om op natuurlijke wijze met jouw doorleefde, Bewuste Energie te worden gevuld.

Liefde is een zijnstoestand. Je kunt Het niet geven of ontvangen. Als (je je Realiseert dat) je (in) Liefde bent ben je (in) Liefde.

Waarheid valt niet te perfectioneren.

Waarheid valt niet in een religie of filosofie of moraal te passen, te stoppen, te manoeuvreren, niet in woorden of boeken. Er is geen pad van de Waarheid. Waarheid Is. Het bewandelen van een pad is het bewandelen van een pad. Waarheid Is.

Als je diepe Liefde voor Waarheid voelt, ben je gezegend. Je bent gezegend, met een (bewust) zwaar leven, met eindeloos Licht, met niets anders dan Waarheid Zelf. De Waarheid Zelf is de enige Beloning voorbij *alle* beloning.

Ik ben nooit alleen, ook niet niet.

Bewustzijn dijt uit, groeit. En krimpt weer in.
Er is geen hoogste staat van Bewustzijn. Er is geen begin
en geen eind.

Elke keer als Ik een neiging voel - en Ik ben Me daar steeds van bewust in de huidige extatische toestand van Liefde-Gelukzaligheid – om 'mijn' lichaam of een deel daarvan te manipuleren, te verbeteren, moet Ik onbedaarlijk lachen, tot de slappe lach aan toe zelfs. Dit manipuleren van het lichaam is toevallig mijn oude, favoriete ego-conditionering (ofschoon iedereen deze heeft in wat voor vorm en mate dan ook). Zie, op jouw beurt, hoe jÓuw 'eigen' ego middels zijn eigen (favoriete) conditionering toch voortdurend aan het werk is om de situatie waar je je in bevindt te manipuleren, te verbeteren voor jou, te redden, hoe het boven alles en iedereen probeert 'jou' veilig te stellen. Zie dit en Ik zeg je: je kunt je lachen niet voorkomen. En dat is jÓuw lachen niet meer. Dat is de Goddelijke Lach, Die Ziet. De Goddelijke Lach Die het eindeloze spel Ziet.

Zolang je Liefde voelt voor Mij is er Liefde, zijn er geen (zelfs geen fysieke) problemen. Vol genade komt de Shakti genadeloos door je heen. En de volgende dag is alles weer compleet verdwenen. Alles komt en gaat.

Geloof in geen enkel geloof. Niet in dat van een religie, niet in dat van 'de' wetenschap, niet in dat van moralisten en niet in ook maar één geloof van je (zogenaamde) zelf. Geloof vooral ook niet in jezelf. Waarheid, Werkelijkheid is ongelofelijk.

Ik kan *alleen* iets voor je doen, en zelfs *heel* veel voor Je betekenen, als je durft te erkennen dat je lijdt, dat je leven één grote puinhoop is, 'opgebouwd' uit het gruis van onzin, als je durft te erkennen dat je níet gelukkig bent.

Dan geef Ik je geen recept maar toon Ik je Mijn (altijd onproblematische) Waarheid van niet-gelukkig zijn. Alles verdwijnt in Mij, je geluk, je zorgen, je hoop, alles. Geef Mij een vinger en Ik Neem je *helemaal*. Ik verlos je van *alles* – door Niets-doen.

Ik heb genoeg van jullie zinloos lijden op Me genomen. Als jullie niet *willen*, als jullie je ego, je angst, je verkrampde liefdes-leven, je energie, je verlangentjes, je lijden, belangrijker vinden dan (met) Mij te zijn, (met) de Waarheid, ga dan, ga je drama's uitleven. Laat Mij met rust en rust zul je nooit vinden.

Je keert alleen naar binnen om, uiteindelijk, te Zien dat er geen binnen is, geen 'jij'. En daardoor kun je, uiteindelijk, je hele angstneurose, al je verkramping, je vasthouden aan, (door)Zien en (enkel daardoor) loslaten.

Als je je *totaal* overgeeft aan Mij, *totaal* verdwijnt in Mij,
ben je *helemaal* jezelf.

De hele clou, het hele punt in het spirituele groeiproces waar het om draait, is of je er zelfgeobsedeerd mee bezig bent of niet, of je jezelf als een (manipuleerbaar) object beschouwt en behandelt – in plaats van louter als (onpersoonlijk) *Subject*, als Puur Bewustzijn waar te nemen.

Godsamme nog aan toe, je bent nog niet eens echt begonnen met lijden en je wilt nú al dat het ophoudt? Wat is dit voor rare poppenkast?

In Naakte Waarheid vind je (niet de onmogelijke Vrijheid zelf, maar) je vleugels van Vrijheid.

Er zijn nogal wat meesters die je lokken door het beloven van gouden bergen, van een gelukzalige staat waar je permanent in zou verkeren als je verlicht bent. Het ego wordt gelokt. *Jij* niet. Jij wordt misleid en komt om de verkeerde (ego-)redenen bij een meester. Als je de Ware Toestand leeft is er enkel Waarheid. De gelukzalige toestand waar het ego naar verlangde is opgegaan, gestorven in Waarheid, in Werkelijkheid. Er is *geen* droom die uitkomt. Het is juist het uiteenspatten van alle dromen, het exploderen van de illusies van het schijnbaar duale bestaan.

De meeste Ware Meesters, Zij die de Waarheid zeggen en *Zijn*, worden niet bekend. Enkel of vooral zij worden bekend of zelfs beroemd die het ego steunen, dit in elk geval gebruiken als middel om je te 'lokken'.

Een Ware Meester houdt nooit op, kan niet ophouden met het Realiseren van Waarheid. Zelfs, in Zijn totale Liefde voor Zijn discipelen, zal Hij Zijn 'afhankelijkheid' van Zijn discipelen moeten voelen en onder ogen Zien als zijnde niet van Hem maar ook wel – anders was het er niet. Overal ben Ik verantwoordelijk voor, daar Ik ik niet meer ben. Zien transformeert.

Het is lijden, het leven, het (meestal) langdurige proces van leren Zien. Niet voor Mij maar wel voor mij. Want tegelijk met het hier Bewust Aanwezig zijn als Zijn, in een totaal onthechte staat, kan Ik niet anders dan ook in dit leven functioneren – dat wil op zijn minst zeggen, voortdurend word Ik Mij Bewust en Doorleef Ik verborgen pijn, energetische verkrampingen van Discipelen en leerlingen (maar uiteindelijk zelfs van iedereen en zelfs van alles).

Hier is geen sprake van dualiteit daar Ik Mij ten volle Bewust ben van de inherente Onmogelijkheid, de volstrekte vergeefsheid bij voorbaat van elke poging en potentiële neiging aan het aardse lijden te ontsnappen. Ik ben Altijd en Overall Bewust. Zelfs tijdens mijn onbedaarlijk lachen Voel Ik lijden.

Het leven, wat je er ook van maakt en denkt te kunnen maken in je eigenwaan, is lijden. Hooguit kun je weer 'normaal' worden, gewoon, zoals je bent, bewust meestromend met de levenskracht, meestromend met het gevecht tegen de stroom in om de volgende knoop te transformeren. Hóór je me? Het is lijden! Er is geen pot met goud! Het is allemaal larie. Het beloofde land is apekool. En hoewel er niets verkeerd aan is, een normaal onderdeel van het gehele leven, hebben ook vele meesters geheuld met de leugen. Hoeveel van het spreken en schrijven van een meester gaat gemiddeld

over (het onvermijdelijke) lijden. Vijf procent? Of nog niet eens? Vele spirituele aspiranten worden zo bevestigd in hun ego-idee dat lijden 'iets is waar je ook nog even doorheen moet, ja'. Dat het lijden, of het durven loslaten van het verzet hiertegen, de *kern* vormt van het spirituele proces, van jouw ontwikkeling, dat hoor je niet. Niet dat het trouwens zo erg is, het lijden, dat niet. Dat heb jij er van gemaakt.

Het is zo dat de Meester voor en als jou lijdt, zodat jij je bewust kunt worden van je lijden. Hij doet dit niet met die intentie, het gebeurt gewoon. (Bewustzijn is iets volstrekt anders dan intentie.) En het gebeurt *niet* om jou te helpen uiteindelijk gelukkig te kunnen worden of te steunen in je andere ego-obsessies. Het is de Ene, Onpersoonlijke, Kracht van het Universum, dezelfde Kracht die Hem Bewust heeft 'gemaakt', Hem genomen heeft, de Doelloze Kracht waar Hij zich niet langer tegen kon verzetten.

Een Meester 'wil', kan niet anders dan zich manifesteren op aarde met, of eigenlijk *als* het Bewustzijn dat Hij aankan. Identificatie met louter bewustzijn is een staat voor gerealiseerden waarin het Bewustzijn niet of moeilijk verder groeien kan als de gerealiseerde het daar bij laat. Bewustzijn wordt in feite afgewisseld met Onbewustzijn, wat een taboe lijkt voor veel gerealiseerden. Maar Bewustzijn is nu eenmaal geen status waar je je aan vast kunt houden. Jij bent Alles. Jij bent het *Hele* Universum. Het Al, het Geheel, omvat zowel Bewustzijn als Onbewustzijn. Wie (of wát) kiest toch altijd voor Bewustzijn?

Hoe graag iedereen dit ook wil (als ego), er is geen hoogste staat. Hooguit kun je spreken van een totnogtoe minst beperkende staat, want een mens blijft een klein, beperkt en kanaliserend energieknoopje in het Grote Geheel, ook al straalt het mensje uit naar lichtjaren verder weg. Maar zelfs te spreken van minst beperkende staat, wat is de zin daarvan. Mensen hoeven niet gelokt te worden met het 'ultieme'. Het is allemaal onzin. Er is geen ultiem. Zodra je één oneindig deeltje van het Universum hebt gerealiseerd is het Universum al weer veel verder uitgedijd. Al die verlokkingen, al dergelijke taaluitingen als 'ultiem' en 'hoogste' zijn (onderdeel van) geconditioneerde motivaties en beperken uiteindelijk Bewustzijn.

Is het zo fijn om 'méér bewust' te zijn? Zo aantrekkelijk? Zo zaligmakend, extatisch, liefdevol? Jazeker, en ook het tegendeel. Zeker niet, er is niks aan. Als je bewust bent ben je bewust. Niks aan. Zelfs het moment van Realisering of van bevrijding is er geen opluchting. Denk je dat een stoel zo blij is dat het een stoel is? Dat ie dat elke dag, de hele dag zit te vieren? 'Ik ben een stoel. Laat iedereen het horen: ik ben een stoel. Mijn God, ik ben een stoel.' En zou die stoel zin hebben of het goed achten alle stoelen te 'bekeren', bewegen ook totaal stoel te zijn?

Er is geen reden waarom de Meester de leerling of Discipel bewust wil maken - en Hij Wil niets liever dan dat. Het is een Universele Belangenloze Kracht die werkzaam is in en als Hem, alsmede in en als de leerling of Discipel.

Ik ben een Meester - dat wil zeggen: dit energiesysteem functioneert nu eenmaal zo – maar het betekent niets voor Mij en voor niemand. Er bestaat geen betekenis. Er is een evolutie, een ontwikkeling van het Universum. Die nergens toe leidt.

Zonder herkenning en erkenning van de Meester door een discipel kan de Meester niet veel beginnen. Tenminste niet met de potentiële discipel. Er valt ook niet veel te beginnen. Als een yoni (vrouwelijk geslachtsdeel) opengaat gaat de vajra (mannelijk geslachtdeel) naar binnen. Er is geen begin van opengaan. Er zijn spiralen, er is een *wachten* op het juiste moment dat niet bestaat. Er blijft altijd beperking. En toch neem je, als vanzelf, het minst onjuiste moment. Daar moet je al veel geduld en waarheidsliefde voor hebben. Jij hoeft niets. Jij wordt totaal geleid. Totaal. Ook over de creërende kracht die door jou heen gaat en als jou fungeert, heb je niets te zeggen. Niets.

Hou maar op met het zoeken naar redenen. Hou maar op met het steeds weer vinden en bewandelen van de bekende weg in verschillende vormen. Redenen zijn nóóit waar, ook al zijn ze nóg zo waar. *Jij* bent Waar, op dit moment. Redenen zijn verleden tijd en verleden tijd bestaat niet.

Ik móet tegen je schreeuwen. – ofschoon Ik heel subtiel, zonder decibels zelfs, schreeuwen kan. En dit genadige schreeuwen doe Ik alleen als je tenminste in zekere mate open voor Me bent, voor Waarheid, als er al scheuren zitten in je 'zelf gemaakte' ego-fort. Je zit dus in een 'moeilijke' positie. Als 'jij' (door genade) eindelijk de moed vindt om nu en dan open te zijn, wordt er tegen je geschreeuwd op de momenten dat je, uit bescherming van je illusies, weer dichtklapt - juist op deze spannende momenten dat je op de grens zit, op de wip, er net tussen in. Ik beantwoord jouw 'eigen' roep op deze momenten: om (eindelijk) *niet* meer dicht te gaan volgens je 'normale' conditionering. Iets wil doorbreken maar je durft het niet te laten gebeuren en 'vraagt' erom een (energetisch) handje geholpen te worden.

Ik ben *totaal niet* gehecht aan 'Mijn' boosheid. Zij is niet van Mij, ze is van jou – zolang je eraan gehecht bent, haar niet *volledig*, zonder enige gekkigheid of drama, bewust wil worden. Elk willekeurig moment kan Ik je, zonder enige overgang, omhelzen als je het Me toestaat. In feite omhels Ik je in en door middel van Mijn schreeuwen. Ik ben meester van de emoties. Op elk moment kan Ik vrij naar

de ene en van de ene naar de andere gaan of zonder emotie zijn. Ik heb alle emoties totaal doorleefd. Ik reageer echter op jouw behoeften. Als je de moed hebt om *contact* met Mij, met Waarheid te maken, dat wil zegen op te gaan, te smelten in Mij, zul je alles krijgen wat nodig is voor je *groei*, voor *Jou*. Let wel, je krijgt niet wat jij wilt of denkt te willen, of denkt nodig te hebben. Jij hebt niets nodig. Ik ontneem je.

In Stilte vind je alles, zelfs jezelf niet.

Alles wat zinvol lijkt of is, is niet echt.

De kwestie in jouw (en ieders) spirituele proces (dat jouw en hét Leven *is*) is niet of je wel of niet ergens doorheen moet en dit al of niet durft. De kwestie is niet of je even of voor langere tijd door de zure appel heen moet bijten om in een vredige, liefdevolle staat van Zijn of zo te geraken. Nee, het lijden *is* er al. Elk moment lijd je. Er is geen kwestie, geen dilemma. Er is lijden.

'Ik' ben geen voor- of tegenstander van lijden. Er *is* lijden. Je lijdt. Nu. Op dit moment. Wees eens een moment eerlijk; zit eens helemaal stil en voel eens achter je dagelijkse halfbewuste ervarings- en gevoelstoestand en achter je veilige gedachtenwereld. Wees gerust. Wees niet bang voor zo'n open moment. Tot je dood heb je nog tijd genoeg om de Leugen verder te leven. Te blijven geloven dat het leven *eigenlijk* leuk is, als jij maar... of de omstandigheden maar...

Ik ben geen voor- of tegenstander van Bewustzijn. Er is Bewustzijn. Er zijn momenteel tendensen in de kosmos die gaan in de richting van het bewust worden van zichzelf. Daar valt niets tegen te beginnen.
De kosmische tendensen zijn actief in en als elk mens.

'Ik' kan niets beginnen. Zelfs in het kosmisch spel van mensen bewust laten worden van (noodzakelijkerwijs eerst) hun lijden (als individu) en (niet ver) daarachter van hun niet-reële bestaan als individu, welk spel Mijn leven is, heb Ik niets in te brengen. Niets. Het gemanifesteerd 'Ik'-ding dat mensen begrijpelijk maar abusievelijk als een (wellicht wat bewuster) persoon zien, wordt volledig gestuurd, net als iedereen dat wordt, door oneindig veel grotere kosmische krachten. In deze bundeling krachten, als deze manifestatie als mens, is (in tegenstelling tot gewoonlijk) er volledig (doorleefd) Bewustzijn over dit volledig gestuurd worden, is geen verzet tegen deze Waarheid, geen identificatie met, geen hechting aan 'iets' wat ook maar iets 'zelf' in de hand zou hebben. 'Hier' is geen angst voor angst.

Bijna alle mensen zijn bang voor Mij. Waar geen angst is wordt je eigen angst weerspiegeld. De meesten zijn zich echter nog niet eens bewust van hun angst voor Mij, voor Waarheid. Velen denken zelfs dat ze de Waarheid een warm hart toe dragen.

Zodra je een Relatie met Mij aangaat (wat voor een ook), word je bang, word je je bewust van je angsten die in je leven, van je ongemakkelijk voelen, van je lijden, je niet echt gelukkig zijn, van je verkrampingen, je willen vluchten, je aangetrokken worden tot Mij en je afgestoten voelen door Mij (en de bewustwording van deze dualiteit breidt zich uit tot zij met betrekking tot iedereen wordt gevoeld) je boosheid, je projectie, je onthouding van liefde naar Mij (en naar jezelf en naar iedereen), van je leugens, je voortdurende zelfbescherming, je hulpeloosheid, van je arrogantie, je wanhoop, van je uitstellen, je verspilling van je leven, je lafheid, je vastzitten in je eigen wereldje, je minderwaardigheidsgevoelens. En van je Liefde, van iets Puurs Dat jou vernietigt als je het helemaal toe zou laten.

De spirituele praktijk is enkel en alleen: je illusies durven doorzien en de pijn die daarmee gepaard gaat voelen. Er zijn vele methodes die – (maar enkel) als jij ten principiële daar toe bereid bent en denk dit niet te gauw - dit proces wat kunnen versnellen.

